Iosif D. Agapitos

Sfîntul Nectarie
–Sfîntul iubirii –

(minuni necunoscute)

PROLOG

De multe ori, de foarte multe, ori în Sfînta Evanghelie este scris că Domnul Iisus i-a vindecat pe bolnavi numai cu un cuvînt al Său. A vindecat pe mulți bolnavi aduşi, pe paturile pe care zăceau, de rudele lor pînă acolo unde auzeau că se afla El: în sate şi în oräşele, în locuri publice, în piețe sau în pustie. Pe toți îi vindeca. Lucra, vedeți, însăşi Iubirea, Atotînțeleptul şi Atotputernicul Dumnezeu. Iar oamenii se bucurau şi se mi nunau şi slăveau numele Său.

Domnul a făgăduit să dăruiască acest har neîmpuținat al iubirii şi al vindecării bolilor acelora care vor crede in El

Sfîntul Nectarie a avut de mic copil mare credință în Dumnezeu (după cum veți vedea din primele pagini). Credință în Dumnezeu şi dragoste pentru semenii săi. De aceea, a fost dăruit de Cel de Sus cu puterea de a vindeca în tot ceasul tot felul de boli. Multe, foarte multe sînt minunile lui. Noi, în această mică broşurică, vom prezenta doar cîteva care s-au întîmplat unor oameni cunoscuți de noi. Ele vor fi scrise în cuvinte puține, deşi fiecare dintre ele ar fi putut să devină o întreagă carte.

Le scriem pentru a-i mulțumi Sfîntului Nectarie şi pentru ca şi alți oameni să afle despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu ce se petrec în zilele noastre. „Iisus Hristos, ieri şi astăzi şi în veacul veacului.” „Minunat este Domnul întru sfinții Săi.” Pentru ca oamenii să ceară ajutor în greutăți, în nevoi şi în boli şi să vadă încă o dată că Dumnezeu şi sfinții Săi sînt alături de noi.

I.D.A.

DIN VIAȚA SFÎNTULUI

Scrisoarea micului Anastasis

Domnul Temistocle vindea tablouri, rame şi mărunțişuri în prăvălioara lui din Constantinopol. Îşi iubea mult familia şi se chinuia să-şi vîndă „nimicurile”, ca să poată sătura cele cinci guri flămînde. Deschidea prăvălia dis-de-dimineață, îşi făcea semnul crucii privind spre biserica Sfînta Sofia, atîrna ramele în cuie pe pereții din afară, lîngă uşa magazinaşului, ştergea praful care se aşeza din gros pe picturi – prăvălioara se găsea pe o străduță strîmtă, nepietruită – şi aşa îşi aştepta clienții. Domnul Temistocle era un om bun, dintre cei care simt durerea celuilalt. Cînd intra vreun şcolărel să ia o bomboană, omul gîndea în sinea lui: „Sărăcuțul, este galben ca ceara. Cine ştie ce mănîncă...” Cunoştea bine fața sărăciei, după cum cunoştea şi sufletul omului, cu bunele şi cu relele sale.

Dintre toți copilaşii de prin vecini, cel mai mult ținea la un băiețel blînd şi cuviincios, pe nume Anastasis, care trăia singur-singurel într-o cămăruță, peste drum de casa lui. Bietul de el, cu noaptea în cap pleca şi cu noaptea în cap se întorcea. După fața-i trasă şi după hainuțele şi ghetuțele rupte, uşor puteai să vezi că de-abia dacă avea ce să mănînce.

Într-o dimineață de iarnă, domnul Temistocle se îndrepta spre prăvălioară. Era frig şi zloată şi mergea strîngîndu-şi pe el paltonul, cînd deodată îl vede pe micul Anastasis apropiindu-se pe trotuarul celălalt.

– Unde te duci, Anastasis? Ai alt drum astăzi? Nu te duci la lucru? Măi băiețelule, o să răceşti. Nu eşti îmbrăcat gros.

– Mă duc la poştă să duc nişte scrisori.

– Dă-mi-le mie, tot trec eu acum pe la poştă. Hai, fugi înapoi la lucru, că o să răceşti afară.

– Vă mulțumesc mult, domnule, spuse micuțul dîrdîind de frig.

Ce-i veni domnului Temistocle, că se uită pentru cine sunt scrisorile. Una era pentru un negustor, alta pentru o fabrică de tutun, a treia era... CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS, ÎN CER. Se opri locului şi începu să zîmbească.

– Săracul băiețel! Ia să văd ce cere.

Deschise scrisoarea şi citi:

“*Hristoase al meu,*

Hainele mi s-au rupt, pantofii mi s-au stricat şi mi-e frig. Din ce-mi dă stăpînul nu-mi ajunge nici de mîncare. N-am reuşit să trimit aproape nimic mamei mele, care este săracă. Ce mă fac acum? Cum ies eu din iarnă, Doamne? Ajută-mă! Mă închin Ție.

Robul Tău, Anastasis.”

– Comoară scumpă... spuse domnul Temistocle şi plecă spre casă. Pregăti un pachet cu haine călduroase de iarnă – flaneluțe, un palton, pantofi, şosete de-ale copiilor lui – şi se duse apoi la poştă.

Peste două zile, îl şi văzu îmbrăcat în hainele călduroase. Îi veneau numai bine. Ochii copilului străluceau

de bucurie. Ba luase pe chip şi o rază de lumină tainică; căci cine poate şti cîte nu şi-au spus seara la rugăciune Domnul şi micuțul Său rob!...

Domnul Temistocle s-a bucurat mult văzîndu-l fericit pe băiețel. Nu avea însă cum să-i treacă atunci prin gînd că Anastasis va ajunge cîndva Sfîntul Nectarie, făcătorul de minuni... De unde să fi putut bănui...

CÎTEVA DIN MINUNILE SFÎNTULUI NECTARIE

Mama cu cei patru copii

Satul Digheliotica se află la o oră de mers de Marea Egee. Este mai degrabă un cătun cu douăzeci, douăzeci şi cinci de case ţărăneşti împrăştiate.

Într-una din aceste case locuia Gheorghia Apostolopoulos cu bărbatul ei, Kostas, şi cu cei patru copilaşi ai lor. Fiind o bună gospodină, se scula dis-de-dimineaţă ca să pună casa în ordine. Îşi trezea apoi copilaşii şi îi îngrijea. După aceea, îngenunchea în faţa icoanelor şi aşeza alături de ea pe Olga, pe Evangheliţa şi pe băieţel, iar pe cea mai mică o ţinea în braţe. Şi astfel îşi făceau cu toţii rugăciunea de dimineaţă. După ce se rugau, mama îşi lua copilaşii aproape de ea, îi privea în ochi cu dragoste şi revărsa în sufleţelele lor fragede credinţa şi dragostea pentru Tatăl Ceresc şi pentru sfinţii Lui. Celei mai mici îi vorbea într-o limbă pe care numai mamele ştiu să o grăiască. Lua apoi cu degetele ei blînde mîna grăsuţă a fetiţei şi o învăţa să-şi facă cruce.

– Aşa să strîngi degeţelele, păpuşica mea. Întîi duci mîna la frunte, apoi jos pe burtică, sus, la dreapta şi la stînga. Aşa, bravo, fetiţa mea.

Le dădea apoi copiilor să mănînce, îi săruta şi se ducea să-şi ajute bărbatul care muncea de cu noapte la cîmp. La amiază, se întorcea acasă să-şi vadă copiii, să-i pună din

nou să mănînce şi apoi iarăşi se ducea la cîmp pînă ce cobora soarele şi începea să se întunece. Seara, întorcîndu-se, trecea pe la bisericuța satului, unde aprindea candelele şi se ruga aducînd mulțumire lui Dumnezeu.

Gheorghia era o femeie săracă, însă, alături de familia ei, ea era fericită. Slavă Domnului pentru toate!

* * *

O boală cruntă, care veni pe neaşteptate îi făcu însă fericirea mii fărîme. Îi apăru ca din senin o tumoare, iar durerile îi răpiră şi ultimul strop de linişte.

S-a dus la doctor, în Eghio. Acesta însă, înțelegînd cît de gravă era boala, i-a spus să meargă la Atena, la doctorii cei mari. Inima bietei femei s-a frînt. Copilaşilor le spuse că se duce cu nişte treburi la Atena. Îi luă din nou şi îi aşeză în fața icoanelor. Celei mai mici îi spuse să-şi facă semnul sfînt al Crucii, iar pe cei mai mari îi îndemnă să se roage fiecare aşa cum fusese învățat. Îi sărută apoi pe rînd şi plecă cu ochii în lacrimi spre Spitalul Bombola din Atena.

Acolo i-au făcut tot felul de analize. Doctorul din Eghio nu se înşelase... A făcut operație după operație. A fost trimisă apoi la un alt spital. În cele din urmă, medicii l-au chemat pe bărbatul Gheorghiei şi pe un văr de-al ei, care se îngrijea şi el de bolnavă şi le-au spus clar:

– Are o formă extrem de gravă de cancer. Luați-o să moară acasă.

Şi astfel biata Gheorghia se întoarse la căsuța ei. Zăcea acum în pat pe jumătate moartă. Nu-i trebuia nici mîncare, nici nimic. Dar pe chipul ei îngălbenit încă se mai întrezărea o rază de nădejde. Copilaşii îi stăteau tot timpul prin preajmă, iar ea le repeta mereu cu voce stinsă:

– Hai să ne rugăm. Aşa păpuşica mea, du mînuța la frunte.

Şi copilaşii îngenuncheau în jurul ei, îşi îndreptau ochişorii spre icoane şi se rugau.

– Doamne Iisuse, fă bine pe mama noastră!

Dar ea se simțea din ce în ce mai rău. Trupul i se umplu de umflături şi, din zi în zi, gîtul i se închidea. Abia dacă i se mai auzea vocea.

– Rugăciune, copilaşii mei, rugăciune... abia reuşea să mai rostească, dar raza de nădejde nu i se stingea de pe chip.

* * *

Era o seară de noiembrie. Vîntul intra în odaia bolnavei făcînd să tremure flăcăruia candelei, gata să se stingă la fel ca şi viața ei...

– Ru-gă-ciu-ne... mai rosti o dată stins, abia dacă se auzi, după care adormi.

Copiii însă nu încetau să se roage, aplecați asupra trupului mamei lor.

– Dă Doamne să nu moară măicuța! Ce-o să se aleagă de noi? Măicuță!...

Nu peste mult timp, Gheorghia deschise ochii. De această dată erau doi ochi veseli şi plini de viață.

– L-am văzut! rosti ea fără nici o piedică în voce; ca atunci cînd era sănătoasă. L-am văzut pe Sfîntul Nectarie, care mi-a spus că m-am făcut bine!

– Şi eu l-am văzut, mamă, pe Sfîntul din icoană, spuse Evghenia.

– Kostas, Kostas! strigă femeia către bărbatul ei. M-am făcut bine!

– Ba mie-mi pare că nu te-ai făcut deloc bine, îi răspunse el din patul unde se odihnea.

– M-am făcut bine, Kostas. Mi-e foame!

Acesta se sculă anevoie din pat şi îşi privi cu mirare nevasta. Nu mai avea pe faţă nici urmă de umflătură, ochii îi străluceau şi vorbea cu uşurinţă.

Femeia se ridică atunci din pat spunînd:

– M-am făcut bine! Slăvit să fie numele Tău, Doamne!

A doua zi de dimineaţă, Gheorghia făcu o plimbare de o oră, mergînd pînă la Eghio, unde era doctorul ei. Acesta, de cum o văzu, rămase uluit de mirare. Nu-şi putea crede ochilor.

– Te-ai făcut bine, Gheorghie! Mergi acasă sănătoasă.

* * *

Au trecut trei ani din acea zi mare. De atunci şi pînă astăzi, Gheorghia Apostolopoulos trăieşte şi împărăţeşte în casa ei, înconjurată de coplilaşi, şi în fiecare seară aprinde candelele bisericuţei din sătuc şi cîntă Domnului imnuri de slavă.

Notez din nou adresa ei. Poate are nevoie vreun cititor de ea: *Gheorghia Apostolopoulos, Digheliotica Egiou, Grecia.*

Micuța Sofica

Sofica era o fetiță drăgălaşă. Brunețică cu ochii negri, cu două cordelițe albe în păr şi cu un zîmbet cald, era bucuria cea mare a mamei ei. Mereu o ridica sus pe brațe, îşi apropia buzele de chipul ei drăgălaş şi îi lăsa pe obrăjor un sărut dulce matern.

– Sofica mea, rostea mama din adîncul sufletului ei şi îşi strîngea copilul în brațe.

Într-una din zile, mama observă un semn roşu pe obrăjorul catifelat al Soficăi, acolo unde îşi lăsa ea sărutările. Se uită bine şi cercetă cu degetele.

– N-o fi nimic, spuse.

A doua zi, însă, zi semnul crescuse. Biata femeie se nelinişti.

– Ce să fie oare?

Pata roşie se făcut în cîteva zile o crescătură destul de mare de carne. Gînduri negre ca nişte şerpi veninoşi cuprinseră sufletul mamei. Îşi luă fetița şi o duse pe la doctori. Aceştia i-au spus fel şi fel de lucruri. În sfîrşit, a ajuns cu copilul la o doctoriță pediatru care era conferențiar universitar. Aceasta luă fetița şi o examină cu multă atenție şi dragoste.

– Trebuie să facem o mică operație, spuse doctorița, trebuie să o deschidem. Altfel vor apărea complicații.

Dar femeia nici nu vru să audă de asemenea lucru. Să rămînă fetița ei cu un semn pe față pentru toată viața? Îşi luă copilul şi plecă. Dar răul nu dispărea. Aşa că din nou a trebuit să o ducă la doctor.

– Doamnă Despina, trebuie să facem intervenția chiar astăzi. Acum! Dacă nu, în seara asta o să se deschidă, vă repet, şi eu n-o să port nici o vină.

Mama fetei începu să plîngă, dar nu luă nici o hotărîre. Işi luă copilul în brațe şi plecă acasă. Bărbatul ei era plecat, aşa că o chemă la dînsa pe sora ei, Evanthia, pentru că parcă simțea nevoia să-şi împartă necazul cu cineva. Aceasta veni şi se amărî mult cînd află vestea. Au stat şi au vorbit despre copil pînă noaptea tîrziu. Veni apoi ora să se culce. Dar o idee ca o lumină trecu prin gîndul Evanthiei. Îşi aduse aminte că lăsase mai demult la icoanele surorii sale o sticluță cu ulei de la Sfîntul Nectarie din Eghina. Se duse deci şi luă uleiul, după care cele două surori s-au rugat din toată inima. Apoi Evanthia făcu cu uleiul sfințit semnul Sfintei Cruci pe obrăjorul Soficăi.

– Sfinte Nectarie, fă o minune şi cu această copilă nevinovată, rosti ea cu toată ființa ei.

Apoi, cele două surori au aşezat copilul între ele şi s-au culcat. Să fi fost miezul nopții cînd amîndouă s-au trezit dintr-o dată speriate. Fetița dădea din mîini şi din picioare şi striga:

– Vava mea (adică buba mea)!

– S-o fi deschis, aşa cum a spus doctorița, strigară amîndouă într-un glas, şi-o să aibă complicații!

Aprinseră în grabă lumina şi cercetară îngrijorate obrazul fetiței. Dar nici una, nici cealaltă nu a mai văzut crescătura de carne. S-au uitat pe celălalt obraz: nimic! Au sărit ca

arse. Au dus copilul lîngă lumină. Nici urmă de roşeaţă. Obrăjorul micuţei era delicat şi fără cusur ca şi înainte.

– Mare eşti Doamne! rostiră mama şi mătuşa micuţei cu voce tremurîndă.

Cînd se lumină de ziuă, au dus fetiţa la doctoriţă. Aceasta o văzu, o examină cu degetele după care îşi făcu smerită semnul crucii.

– Este o minune!

Şi a fost cu adevărat o minune izvorîtă din iubirea de oameni a Sfîntului Nectarie.

Sofica tremină acum scoala primară şi este o fetiţă drăgălaşă şi binecuvîntată. Merge des pe la mătuşa ei care stă pe strada Lerou nr.6 (telefon 829 475). Aceasta o ia în braţe şi o sărută pe obrăjor cu multă dragoste, dar şi cu smerenie. Vedeţi doar, acela este locul minunii!

Părintele Eustaţie

Părintele Eustaţie avea în jur de optzeci şi cinci de ani. Era acum pensionar, dar fusese şi preot şi învăţător la un loc. Seara slujea vecernia în bisericuţa cu hramul Sfîntul Eustaţie pe care o ridicase în sătucul lui, Harakopi Kimis din Evia. „Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul...”, glăsuia preotul ducînd o mînă pe piept, deasupra epitrahilului, şi cu cealaltă tămîind Sfînta Masă, sfintele icoane ale Domnului Hristos, ale Maicii Sale şi ale sfinţilor zugrăviţi de jur împrejur. Se oprea şi se închina în faţa fiecărei icoane, luînd pentru o clipă pe chip o expresie diferită, după sfîntul pe care îl privea. Ai fi zis că spunea ceva la fiecare şi că fiecare îi spunea cîte ceva. Acum îl vedeai stînd ca un ostaş în faţa împăratului Hristos, acum avea un aer rugător, ca de copil, în faţa Maicii Domnului. Mai apoi, lua în privire ceva ce aducea a gelozie nevinovată în faţa marelui sihastru al pustiei, Sfîntul Ioan Prodromul, iar lîngă el privea cu blîndeţe, şi rugător parcă, către Arhanghelul Domnului. După aceea, rînd pe rînd, trecea prin faţa fiecărui sfînt, a fiecărui prieten al lui Dumnezeu, şi chipul i se lumina de raze de nădejde. Mai apoi, se oprea în faţa unei icoane care-l bucura atît de mult, ca prezenţa unui prieten drag. Ai fi zis că dădea bună seara sfîntului din icoană şi că aştepta să i se răspundă, aştepta să audă din nou vocea cunoscută, blîndă, liniştită şi cuviincioasă: „Bună seara, părinte Eustaţie”. Şi cu

adevărat îl cunoscuse pe sfîntul din icoană. L-a văzut şi a fost sub arhieria lui în Halkida, pe vremea cînd era tînăr. Şi astăzi părintele Eustaţie parcă mai aude cuvintele bine meşteşugite ale Sfîntului. Şi astăzi parcă vede aievea ochii lui mari, albaştri şi frumoşi, cu privire îngerească. Acest sfînt era Sfîntul Nectarie.

Părintele Eustaţie intra apoi din nou în altar şi rostea pomelnice cu atîtea şi atîtea suflete care îi erau ca şi copiii lui. Vezi bine, doar fusese şi învăţător şi preot. Invăţase carte şi dăscălise cu poveţe mii de suflete, mii şi mii botezase, miruise, mărturisise, împărtăşise, cununase, blagoslovise. Şi mai erau apoi şi copiii lui, băieţii şi fetele din Atena şi de aiurea şi copiii copiilor lui, generaţii de generaţii. Şi mai erau şi sufletele cunoscuţilor şi prietenilor adormiţi alături de sufletul preotesei sale.

Iar cînd intra in altar, bunul levit uita de el. Se găsea parcă şi pe pămînt şi în cer, între biserica luptătore şi cea triumfătoare. Cînd păşea pe podeaua altarului, cînd se afla parcă fără trup printre îngeri...

Părintele Eustaţie termina mereu slujba noaptea tîrziu. Îşi făcea pentru o ultimă dată semnul crucii din uşa boltită a bisericuţei, stînd cu faţa spre altar şi, după ce-şi purta încă o dată privirea peste icoanele cu chipuri sfinte şi iubite, ieşea în curte, sub bolta cerului, în miresmele muntelui. „Slăvite să fie lucrurile mîinilor tale, Doamne”, îl mai auzeai rostind şi pornea apoi spre chiliuţa lui unde vieţuia singur ca un adevărat schimnic postitor. Doar văduva fiului său mai trecea pe la el şi se îngrijea de puţinele lui nevoi.

* * *

Într-o dimineață, părintele Eustație tocmai terminase utrenia şi ieşi în curte să se bucure de lumina şi de căldura plăcută a soarelui. Sufletul îi era plin de pace şi de bucurie. Sprinten, se îndreptă spre chilie să guste ceva. Dar, dintr-o dată şovăi, alunecă şi căzu. Simți în picior o durere cruntă. Încercă să se mişte, să se ridice, dar durerea îi străpungea ca un cuțit carnea şi oasele, pînă la măduva lor. „Doamne Atotputernic!” strigă. Încercă din nou să se mişte, dar durerea îl săgetă. Aşa că fu nevoit să rămînă locului. Durerea însă era mare şi acum îl săgeta şi cînd nu se mişca. Bătrînul îşi întoarse privirea spre bisericuța Sfîntului Eustație, căutînd spre icoane, chiar dacă uşa lăcaşului era închisă, căci duhul, în zborul lui, nu se împiedică de cele văzute. Şi iarăşi se opri pentru o clipă – de astă dată numai cu sufletul – în fața fiecărui chip sfînt din biserică şi în durerea lui le cerea ajutor.

– Bună ziua părinte Eustrație, îi păru a-i spune Sfîntul Nectarie.

– Bună ziua, Sfîntul meu drag. Mă doare. Tare mă mai doare. Ajută-mă, Sfinte tămăduitor.

Bietul preot a rămas jos la pămînt în dureri şi vaiete pînă ce a apărut văduva fiului său.

– Ce-ați pățit părinte, ridicati-vă.

– Mă doare, nu pot să mă mişc.

Femeia ceru îndată ajutor şi au venit şi l-au ridicat pe bunul slujitor al lui Dumnezeu şi l-au dus şi l-au aşezat în pat. După toate astea, s-a simțit oarecum mai bine, dar durerile nu încetau.

Aşa trecu ziua. Veni apoi seara. Părintele Eustație suferea în continuare, dar cu sufletul se întoarse din nou în mica lui bisericuță, unde înălță în gînd cîntări bisericeşti şi tămîie sfintele icoane şi le privi iarăşi schimbîndu-şi pe rînd

expresia feței. Şi iată că din nou ajunse, chiar dacă numai cu gîndul, în fața sfîntului pe care-l cunoscuse în Halkida. Şi în ochii suferindului parcă se vedeau ca într-o oglindă ochii mari, frumoşi şi albaştri ai Sfîntului.

– Mă doare, Sfinte Nectarie. Ajută-mă.

A doua zi dis-de-dimineață, sosi băiatul părintelui din Atena împreună cu un doctor specialist. Fusese anunțat prin telefon despre cele întîmplate de văduva fratelui său. Au intrat cu toții în chilia preotului. Fiul privi chipul şi mîinile binecuvîntate ale tatălui său care se vedeau de sub aşternut. Picioarele îi erau acoperite de cuvertură. Se aplecă, îi luă şi-i sărută mîna dreaptă.

– Bună-ziua, tată. Vă doare? V-am adus doctorul.

– Bună-ziua, copilul meu. Ce mai faceți cu toții? Sunteți bine? Nevasta ta, copiii, surorile tale? Eu mă rog pentru voi toți.

– Stați mai întîi să vă vadă doctorul piciorul.

– Să-l vadă.

– Are o fractură gravă cu luxație. Trebuie transportat de urgență la Atena pentru tratament, spuse doctorul.

– Pregătiți-vă, tată, o să vă iau cu maşina.

– Lasă-mă aici, copile. Cum să merg eu în oraş? O să rămîn lîngă bisericuța mea, lîngă sfinții mei şi ei or să mă ajute.

A insistat fiul cît a insistat, l-a rugat, dar nu l-a clintit din loc.

– Spune surorii tale sa-mi trimită un pic de ulei din candelele Sfîntului Nectarie. Iar tu mergi cu bine. Ai binecuvîntarea mea.

A plecat omul puțin tulburat.

– Mă iertați domnule doctor, dar nu e cu putință să-l conving.

– O să sufere mult. Şi apoi, vedeți...şi vîrsta lui înaintată...

Trecu ziua, veni apoi seara iar bătrînul tot în pat petrecea. Şi chiar dacă trupul îi zăcea, cu gîndul intră iarăşi în bisericuță. Şi încă o dată se opri în fața Sfîntului cu privire îngerească, de astă dată însă cu mai mult curaj. Vezi bine, doar se cunoşteau.

– Sfinte Nectarie, te rog din suflet, fă-mă bine, spuse cu toată ființa lui.

Săvârşi apoi în gînd vecernia după tot tipicul şi iată că-i fu adus şi uleiul sfințit pe care-l ceruse. I-l trimisese în aceeaşi zi fiica lui din Atena. Luă sticluța cu mîinile lui preoțeşti, o duse cu evlavie la buze şi o sărută. Îşi descoperi apoi piciorul, luă puțină vată din pachețelul pe care îl avea de la nevasta fiului său şi vărsă puțin ulei pe ea.Apoi se aplecă şi făcu pe piciorul bolnav semnul Făcătoarei de Viață Cruci a Domnului intonînd:

„Pe steaua cea nouă şi strălucitoare a Ortodoxiei,
Pe cel ce este al Bisericii nou zid de apărare
Cu bucurie în inimi să îl lăudăm.
Căci slăvit fiind de lucrarea Duhului,
Izvorăşte tămăduiri şi har bogat.
Pentru aceea îi strigăm: bucură-te Părinte Nectarie!”

Sărută din nou sticluța, o dădu femeii, după care îşi primi modesta cină. Un somn dulce îi închise pleoapele şi o linişte sfîntă i se aşternu pe chip. A adormit şi s-a odihnit ca un prunc.

Se trezi abia dimineață tîrziu. Primul gînd îi zbură spre bisericuță şi începu să intoneze încet cîntările de utrenie. Îşi dădu apoi aşternutul la o parte, se sculă, se spălă şi îşi pieptănă părul şi barba. Îşi puse apoi rasa şi camilafca

şi păşi afară, umblă o vreme prin curte, după care deschise uşa bisericuței şi intră înăuntru. Candelele ce luminau sfintele icoane ardeau cu flăcăriuie dulce şi liniştită. Părintele Eustație s-a oprit pentru o vreme ca un adevărat ostaş în fața Împăratului Iisus, apoi a zîmbit mulțumit în fața Preasfintei Fecioare. Privirea i s-a rotit apoi zăbovind asupra chipurilor de îngeri şi de sfinți între care văzu ochii frumoşi ai Sfîntului Nectarie.

– Îți mulțumesc mult, sfîntul meu iubit, spuse şi se înclină smerit. Intră apoi în Sfîntul Altar, sărută Sfînta Masă – tronul pămîntesc al Domnului – şi începu să vibreze cu o voce ce avea toate tonurile inimii lui:

– Binecuvîntat este Dumnezeul nostru acum şi pururea şi în vecii vecilor...

* * *

Şi astăzi, la cei 89 de ani ai săi, Părintele Eustație Antoniou încă mai slujeşte liturghia în bisericuța Sfîntului Eustație. Şi fie ca să slujească în veac şi în cer împreună cu sfinții lui iubiți.

În tabără

La o mie de metri altitudine, pe un platou al muntelui Parnasos înconjurat de brazi tineri şi viguroşi, şi-au întins corturile mai bine de o sută de copii din clasele mai mari de gimnaziu. Urmau să petreacă douăzeci de zile acolo sus, între cer şi pămînt, cu dorința de a-şi reface sănătatea trupului, a sufletului şi a gîndului. Comandantul taberei, un tînăr robust şi educat, absolvent al Facultății Pantios, secundul său, un adolescent bine făcut, cuviincios şi sclipitor, absolvent al Facultății de Teologie a Universității Ateniene, alături de tovarăşii lor de echipă – studenți la diferite facultăți – erau tocmai ceea ce trebuia pentru ca totul să meargă bine.

Încă din prima zi, copiii s-au împărțit pe grupe, au ridicat corturile şi au făcut tot ce era necesar pentru viețuirea în tabără. La venirea serii, obosiți dar bucuroşi, se adunară cu toții pentru rugăciune dinaintea fața Stăpînului Vieții, înălțînd imnuri de slavă pe care vîntul le lua şi le ducea spre cer, unindu-l parcă cu pămîmtul.

A doua zi de dimineață a începu programul: trezire, gimnastică, studiu hagiografic, băuturi calde, roboteli, joc, cîntec. Erau un stup vesel şi bine organizat ce zumzăia toată ziua.

***

Cîntecele şi veselia au fură însă retezate de o întîmplare ce se petrecu într-o după-amiază.

– Piciorul meu! Ah, piciorul meu! începu să strige unul dintre copii.

Jocul se opri brusc. Copiii alergară pînă la el. Ajunseră de îndată acolo şi şeful taberei împreună cu secundul său. Căzut la pămînt, copilul striga:

– Piciorul meu! şi arăta mereu partea de jos a piciorului, lîngă gleznă.

Între timp se adunară cu toții în jurul copilului căzut. Piciorul se tot umfla. L-au ridicat cu atenție şi l-au dus la punctul sanitar. Dar durerea nu se oprea şi copilul striga întruna. Strigătele i se auzeau pînă la sala de mese unde copiii mîncau fără să scoată o vorbă. Comandantul taberei şi secundul său discutau în şoaptă:

– Şi nici măcar nu avem maşina astăzi. Să-l coborîm pînă în oraş pe targă este foarte greu. Să coborîm noi să aducem un medic, iarăşi nu e uşor la ora asta.

– Poate o să se liniştească mai tîrziu...

Cina se sfîrşi iar copiii se îndreptară tăcuți spre corturi ca să se pregătească de culcare. Dar bolnavul suferea în continuare şi strigătele sale umpleau liniştea nopții.

– Bietul de el, atît de mult suferă. Ce să facem? Trebuie să facem ceva.

Secundului îi veni atunci o idee.

– Comandante, eu am în cort o sticluță cu ulei de la candela Sfîntului Nectarie. Mă duc s-o aduc.

S-a dus ca un fulger şi s-a întors ca un înger, ținînd cu smerenei sticluța în mînă. Au pornit fără altă vorbă spre punctul sanitar. Copilul se zbătea în pat ca fiara încolțită şi plîngea de durere. Şeful lui de grupă şi alți doi colegi stăteau lîngă el.

– Haideți să ne rugăm, spuse comandantul.

Au îngenunchiat cu toţii în jurul patului rugînd din adîncul sufletultui pe Împăratul Slavei să le trimită ajutorul Său. Mai apoi secundul se ridică şi dădu la o parte cu atenţie cearşaful ce acoperea picioarele suferindului.

– Ah, piciorul meu! ţipă copilul.

Şi avea dreptate să strige, căci piciorul îi era umflat – aproape diform – şi învineţit. Secundul puse puţin ulei pe o bucată de vată, se aplecă cu smerenie şi făcu cu pe piciorul umflat semnul dătătoarei de viaţă Cruci a Domnului.

O, Doamne! Ce-a fost asta? Îndată ce uleiul atinse piciorul bolnav cu semnul Sfintei Cruci, chipul copilului se lumină.

– S-a oprit durerea! spuse minunat.

Ceilalţi şi-au ridicat ochii spre cer şi au ieşit în tăcere. Clopotul bătea chemînd la rugăciunea de seară.

O sută de copii stăteau acum dinaintea lui Iisus cel răstignit înălţînd în linişte serii, cu o singură inimă şi un singur suflet, imnuri de slavă şi de mulţumire pe care vîntul înmiresmat le ducea pînă la tronul lui Dumnezeu. Apoi, unul căte unul, copiii au început să se retragă. Într-un tîrziu, doar două umbre, doi slujitori ai lui Dumnezeu, zăboveau încă la lumina lunii în faţa lemnului Sfintei Cruci. Erau comandantul taberei şi secundul său. Tîrziu în noapte, după ce şi-au terminat rugăciunea, s-au întors plini de emoţie la corturile lor. Au trecut mai întîi pe la cortul unde se găsea punctul sanitar, l-au deschis şi au luminat cu lanterna chipul copilului. Dormea liniştit, cu un zîmbet care parcă îi juca pe chip. O linişte sfîntă domnea în întreaga tabără.

În cele din urmă cei doi au ajuns la corturile lor.

– Hristos Dumnezeu să fie cu noi.

Şi-au strîns mîinile şi apoi au adormit.

Dis-de-dimineață, clopotul începu să bată vesel, dînd în tabără tonul vieții. Au sărit cu toții din pat sprinteni ca nişte cerbi. Alături de ei se afla şi copilul ce fusese bolnav. Piciorul său se găsea acum în stare normală. Nici urmă de durere sau de rană!

– „Pe Tine Te lăudăm, pe Tine Te binecuvîntăm, Ție Îți mulțumim Doamne…” intonau acum copiii în paraclisul improvizat al taberei iar fețele lor vesele străluceau în razele soarelui de dimineață.

,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,

Adresa secundului: *Konstrantinos Christidis, Pentelis 2 – Atena 118*

Mica croitoreasă

Kiki Tsakalakis se pregătea să devină croitoreasă. Săracă, dar harnică, se chinuia să înveţe meserie ca să aibă din ce trăi. De altfel, era şi o fată cuminte şi-şi vedea de lucrul ei. Se gîndea că peste puţin timp o să termine şcoala şi o să ajungă o croitoreasă bună, cu stil elegant şi cu vorbă dulce. Şi astfel o să aibă mult se lucru. Gîndind aşa, pleca de acasă cu zîmbetul pe buze şi tot astfel se întorcea.

– Nu peste mult timp n-o să mai trebuiască să mai munceşti atît, spunea ea tatălui ei. Şi tu, mamă, ce mîndră o să fii! O să ai croitoreasă în casă.

* * *

Dar într-o zi, mergînd Kiki la băcan să facă cumpărături, se lovi din neatenţie la picior cu o bucată de fier dintr-un chepeng. Fierul îi rupse carnea şi îi sparse venele provocînd hemoragie. A fost îngrijită după cum se obişnuieşte în astfel de cazuri, fără să fie dusă la spital, iar ea şi-a văzut în continuare de munca ei. După o vreme, rana s-a închis şi toată povestea a fost uitată cu desăvîrşire.

Dar microbul a rămas în ea. Nu peste mult timp piciorul a început să se umfle şi să se tot umfle. Deja nu mai putea să păşească. Avea temperatură în jur de 40 de grade. Frisoane! Ai ei se neliniştiră. Au dus-o în grabă la Policlinica Atenei unde a fost consultată imediat de medic.

– Unde locuiţi? întrebă acesta înfuriat.

– În Peristeri... răspunseră părinşii fără să înţeleagă.

– Trebuie imediat să tăiem piciorul ca să salvăm fata!

– Nu, nu! spuse ea în amețeala febrei. Cum o să lucrez fără picior? Cum o să trăiesc?

Doctorul a vorbit cu părinții între patru ochi. Le-a spus alarmat că fata o să se prăpădească foarte repede. Aceştia, îndurerați, au acceptat să-i fie tăiat piciorul. Ce să facă oamenii... Chiar de-ar rămîne cu un singur picior. Doar n-o să lase sa moară un copil de paisprezece ani. O să muncească şi ea cît o putea. Şi chiar de n-ar mai munci deloc. Se putea să şovăie?

Dar Kiki nu se lăsa nici de cum convinsă.

– Mai bine mor, spunea ea în chinurile febrei.

Şi astfel trecură ore în şir. Febra îi ardea ochii şi gîndurile. Mintea deja i se tulburase. Nu mai înțelegea ce se întîmpla în jurul ei.

Nenorocirea a fost aflată de îndată de către prietenele ei. Toate s-au amărît foarte tare – şi erau multe. Deja parcă le sunau în urechi clopotele îndoliate.

– Moare Kiki! Biata fată. Şi era atît de bună.

Au alergat la soția respectatului părinte Anghelos Nisiotis, care era preot paroh la biserica Izvorul Tămăduirii din Atena, altădată secretar al Sfîntului Nectarie.

– Doamnă Panagoula, moare Kiki!...

– Sfinte Doamne! E în floarea tinereții. Sfinte Nectarie, ajută-ne! exclamă şi se îndreptă spre icoane. Luă o sticluță cu ulei de la candela Sfîntului şi o dădu uneia dintre fete.

– M-am învrednicit să văd multe minuni ale Sfîntului Nectarie. Să ne rugăm Părintelui milostiv să o vindece şi pe Kiki. Dumnezeu este atotputernic.

Fetele luară cu evlavie sticluţa şi se duseră spre clinică. Kiki ardea.

– Kiki, ţi-am adus ulei de la Sfîntul Nectarie, făcătorul de minuni. Hai Kiki să facem semnul crucii pe picior. Cu toţii o să ne rugăm. O să te faci bine!

O fi auzit... n-o fi auzit... o fi înţeles...? Totuşi a întins mîna, a luat sticluţa şi a vărsat-o peste cearşaf şi a căzut din nou în agonie.

* * *

A doua zi după-amiază, profesoara de religie a lui Kiki se îndrepta păşind cu greu spre policlinică. Un nor de gînduri negre îi întuneca mintea. Îl iubea pe Dumnezeu – de asta se şi făcuse profesoară de religie. Dar era şi ea om iar piatra grea a morţii îi strivea credinţa. Cine ar mai putea să ridice şi să arunce departe această piatră?

Cu inimă grea şi cu ochii tulburaţi de lacrimi, se apropie de clinică. Ajunse în faţa clădiri ce ascundea atîta durere. Undeva înăuntru se găsea şi Kiki. Cel mai sigur că nu mai trăieşte... Aşa prevăzuse doctorul. Nu le-a ascuns nimic. Era clar ca lumina zilei. Şi lacrimile îi acopereau ochii. Tulburată cum era, zări îndreptîndu-se spre ea trei fete. I se părură cunoscute după statură, îmbrăcăminte şi după mers. Numai de nu s-ar îndrepta spre ea!... De s-ar duce mai întîi la celelalte să le spună nenorocirea. Numai de şi-ar schimba drumul...

Dar cele trei fete se apropiau şi se îndreptau direct spre ea.

– O, Doamne, cum o să stea să le asculte...

Fetele se apropiau din ce în ce mai mult, dar mersul lor i se părea vesel şi vioi. Ciudat... Îşi şterse lacrimile. Se

mai dezmetici. Fetele se apropiară şi mai mult. Dar ce-i văzură ochii? Era oare adevărat? Cele trei fete erau elevele sale şi veneau vioaie şi vesele, iar cea din mijloc era... să fie adevărat, Doamne? Se mai petrec şi astăzi minuni ca în vremurile apostolice? Cea din mijloc era Kiki!...

Cine ar putea să descrie scena ce a urmat? Eleva şi profesoara au alergat una spre cealaltă, s-au îmbrățişat şi aşa au mers tot drumul plîngînd. Erau aşadar adevărate şi trăitoare lecțiile Şcolii de Religie! Trăieşte Dumnezeu! Se află printre noi!

* * *

Kiki trăieşte şi este sănătoasă şi de ani mulți este o croitoreasă bună (poate vreți cumva, dragele mele cititoare, să vă coase o rochie?). Şi dacă vreodată se întîmplă să scadă din credință precum odinioară Petru, atunci o ia puțin durerea de picior şi-i spune: adu-ți aminte! De la moarte te-a scos Dumnezeu. Fruntea sus şi tot înainte!

Erou şi sfînt

Părintele Dionisie era potrivit de înălţime, blînd, netulburat şi cu ochii calzi. Fusese egumen la Mănăstirea Kalloniei în vremurile acelea cînd armatele duşmane au umplut Grecia. Cîţiva soldaţi aliaţi au cerut refugiu în mănăstirea lui. Le-a deschis şi i-a salvat de la moarte. Dar cineva l-a denunţat. Şi astfel, el a fost cel care a avut soarta care i-ar fi aşteptat pe soldaţi. L-au bătut, l-au schingiuit, dar n-au scos nici un cuvînt de la el despre fugari. L-au legat şi l-au trimis în lagărul de concentrare din Salonic. Acolo se aflau întemniţaţi mii de deţinuţi. Erau socotiţi animale şi nu oameni. Învălmăşeală. Mizerie. Foame. Chinuri. Ameninţări. Deznădejde. Teamă. Cu aceste rele trebuia să se lupte egumenul, ca monah ce era, ca om dăruit lui Dumnezeu şi iubirii de aproapele. Se apucă să muncească sistematic şi fără multe vorbe. Reuşi mai întîi să domolească foamea oamenilor. De la centrul creştin al Bisericii Sfînta Sofia începură să fi e trimise spre lagărul Pavlos Melas cărucioare încărcate cu alimente. Iar părintele Dionisie lua şi împărţea pîini rotunde şi alimente, întărind astfel trupurile deţinuţilor. Dar se îngrijea deopotrivă şi de sufletele lor prin iubire şi purtare de grijă, prin nesfîrşite nevoinţe şi prin jertfe. Puţin cîte puţin, a cîştigat sufletele tuturor. În acel loc al chinului, deţinuţii îl simţeau ca pe un adevărat părinte, trimis de Dumnezeu printre ei, iar durerea sufletească li se alina numai vazindu-l acolo.

Dar duşmanii pregăteau să-i trimită pe deţinuţi şi mai adînc în iad. Începură să-i înghesuiască în maşini ca pe nişte oi.

Şeful lagărului îl chemă pe părintele Dionisie în biroul său.

– Spune-i că e liber, îi zise printr-un traducător. Dacă vrea, poate pleca chiar astăzi, acum.

– Spuneți, vă rog, răspunse acesta imediat şi fără nici o ezitare, ca nu pot să las oamenii singuri. O să merg cu ei.

– Atunci urcă în maşină, spuse mirat ofițerul.

Înghesuit în maşini sau în vagoane de vite, bunul păstor, a rămas în mijlocul turmei sale, fiind dus pînă în Germania. Era flămînd, însetat, nedormit, căci nemții îi ținuseră în condiții umilitoare pentru ființa umană. Ce a suferit acolo împreună cu ceilalți deținuți, a descris el însuşi în jurnalul său pe care l-a publicat sub formă de carte cu titlul MARTIRI (MARTYRES). Nu se vor prezenta aici aceste fapte.

Dar s-a prăbuşit Germania şi s-au întors supraviețuitorii. Ajunse şi părintele Dionisie la Atena. Dar om, preot era, sau arătare? Un schelet cu niscaiva piele acoperită de un veşmînt vechi. Era o adevărată fantomă.

S-a dus pe la cunoscuții săi. Aceştia îi purtară de grijă, îl hrăniră, îi dădură să bea, dar nu-şi revenea. L-au dus la doctor. A fost internat în spital unde i s-au făcut analize. Era fără leac. Avea ciroză pe lîngă multe alte boli. A căzut din lac în puț. Ochii adînciți în orbite i se micşorau pe zi ce trecea. În cele din urmă s-au tulburat de tot. Priveau numai în jos. Într-o zi se apropie de el o soră medicală.

– Părinte, am eu o plantă pe care, dacă o luați, vă faceți bine. Dar să nu afle doctorii, că-mi pierd slujba.

Călugărul stătea la îndoială. Respecta ştiința. Dar doctorii sunt şi ei oameni care învață, îşi dau silința şi o scot la capăt, dar se mai şi înşeală. Şi oare nu sunt atîtea exemple care să întărească acest adevăr? Nu dădeau pînă mai ieri

medicamente care erau considerate „miraculoase” şi care astăzi sunt interzise?

Stătea la îndoială omul. Ce să facă? Să o ia... să nu o ia?... O să-l facă bine sau o sa-l ducă mai repede la moarte?

– Sfinte Nectarie, prietene al suferinzilor, ce să mă fac? Să o iau sau nu?

A repetat rugăciunea de mai multe ori şi spre seară, cum privea spre hol prin uşa deschisă, îl văzu pe Sfîntul Nectarie făcîndu-i semn din cap:

– Da, da, ia-o.

Părintele Dionisie a luat astfel planta surorii medicale cu o încredere nezdruncinată. Peste puține zile îți reveni în fire. I se făcu foame. Mîncă iar apoi se sculă din pat şi merse.

– Minune adevărată! spuseră medicii.

Şi aşa a luat biletul de ieşire din spital şi a plecat slăvind pe Dumnezeu. Şi din acea zi l-a iubit şi l-a cinstit pe Sfîntul Nectarie pînă la moarte, încă 25 de ani încheiați.

Eroul acestor întămplări este Sfîntul Mitropolit din Trikki şi Stagon, Dionisie, care s-a dus spre întîlnire cu Sfîntul Nectarie în timpul din urmă răpus de o altă boală – fiecare om este odată trimis pe lumea cealaltă de o boală.

Dar n-o să întîrzie, presimt eu, să trimită oamenilor pe care atît i-a iubit ajutorul lui Dumnezeu prin rugăcuinile sale neîncetate. O sută cincizeci de mii de oameni au fost la înmormîntarea lui. Treizeci de mitropoliți, sute de preoți şi însuşi Patriarhul. A fost o înmormîntare nemaivăzută în istoria Greciei.

Această întîmplare ne-a fost oferită de către Preafericitul Ieronim,

Arhiepiscop al Atenei şi al întregii Elade.

Meşterul olar

De trei ani încheiaţi, domnul Zannis suferea de rinichiul stîng. Doctori, medicamente, raze, controale peste controale… O pietricică cît lintea îl tot chinuia. S-a tratat cu medicamente şi cu felurite leacuri băbeşti, s-a chinuit cît s-a chinuit şi, cu multă răbdare şi luptă, în cele din urmă piatra s-a dizolvat iar omul s-a liniştit pentru un timp.

Dar într-o noapte, din nou îl trezi o durere puternică. De astă dată îl durea rinichiul drept. S-a zvîrcolit în pat pînă dimineaţă. Îşi muşca buzele de durere şi-i venea să plîngă – ditamai bărbatul – de răul cuţitului pe care-l simţea înfipt în partea dreaptă. Pentru că durerea nu înceta, imediat cum s-a făcut ziuă ai lui l-au dus la clinica Sotirios, ce se găsea pe strada Marni în Atena. I-au făcut o radiografie şi au descoperit că avea la rinichiul drept o piatră de mărimea fasolei. Era într-o zi de luni.

– A ajuns la noi prea tîrziu, nu se mai vindecă. O să-l doară tare. Aşa că o sa-i facem o mică operaţie să scoatem piatra, spuse medicul chirurg, domnul Kafiatsas, soţiei bolnavului, doamna Haricleea.

– O mică operaţie? Despre ce mică operaţie vorbeşte doctorul? Mai degrabă zi-i operaţie în toată regula.

Doamna Haricleea şi fiica ei, Maria, au intrat la griji. Ai fi zis că deja vedeau bisturiul spintecînd pîntecele bolnavului şi parcă le şi lua cu ameţeală. Şi apoi, cum o să meargă operaţia? Şi dacă or să se ivească complicaţii? Şi cît

timp o să treacă pînă cînd o să înceapă omul din nou să muncească?

– Doamne, ajută-ne!

Iar în gîndul lor se ivi limpede un plan:

– Mamă, o să luăm uleiul Sfîntului Nectarie de la domnul Theodoridis şi o să vărsăm sticluța în ceaiul de pir. Tu o să mergi la clinică să i-l dai să-l bea şi eu o să merg la lucru, dar amîndouă o să ne rugăm toată ziua. Cu rugăciune stăruitoare şi neîntreruptă.

Astfel s-au înțeles şi plecă fiecare la treburile sale. Acestea s-au petrecut marți, la o zi după internare. Femeia se duse apoi şi îi dădu soțului său ceaiul de pir cu uleiul Sfîntului în el.

– Fă-i cruce de trei ori cu uleiul peste rinichi, mamă, i-a spus prin telefon Maria, şi rămîne cum am vorbit.

Şi Maria lucra la centrala telefonică şi se ruga în pauzele de cîteva secunde pe care le avea. La prînz, se aşeză să se odihnească în fotoliul din birou, avînd mereu rugăciunea pe buze. La un moment dat, i se păru că a furat-o somnul. Deodată, o mînă o atinse pe umărul stîng şi o voce părintească şi cuviincioasă de bărbat îi spuse: „Nu-ți fă griji, copila mea, tatăl tău se va face bine în curînd”. Maria sări ca arsă din fotoliu. Nici un bărbat nu se afla în birou. Era doar o colegă de-a ei care lucra la panou.

Zilele de marți şi miercuri trecură cu rugăciunea îndoită a mamei şi a fiicei sale. Joi dimineață, bolnavului i se făcu radiografie, iar seara doctorul o chemă pe doamna Haricleea şi îi spuse:

– Ciudat, piatra nu-i nicăieri! Mă mir. Să aveți bunătatea să...

– Doamne Sfinte! spuse doamna Haricleea emoționată. În două zile s-a dus piatra pe care numai „o

mică operație” ar fi scos-o!... Dumnezeu a făcut minunea prin Sfîntul Nectarie.

A doua zi, domnul Zannis s-a întors acasă şi de atunci – au trecut deja patru ani – lucrează normal şi fără nici o supărare.

O mamă şi o fiică au deschis Cerul şi au primit mila Lui. Încă o familie slăveşte sfîntul Nume al lui Dumnezeu.

Vreți adresa?
Doamna Haricleea Z. Kalogirou
Agiou Athanasiou 15 – Amarousion
Atena, Grecia

Sub tăişul cuţitului

Chiar din primul moment în care a simţit greutatea mlădiţei ce creştea în ea, doamna Vlahakis începu să-i vorbească. Avea să fie pentru prima oară mamă, adică o adevărată împărătească a lumii.

– Binecuvîntarea mea, copilaşul meu! Da, vii, vlăstăraşul meu? Încet, încet şi cu grijă, căci eşti încă mic şi plăpînd… Să vezi ce-ţi pregătesc şi eu: hăinuţe de puf, pătuţ din lemn de măr, păturele din cea mai bună lînă, cerşăfele de mătase. Aşa frumos să te aşez, aşa mînuţele, aşa picioruşele, uite şi năsucul, uite stomăcelul… Cred ca ţi-e foame. Vino la mine în braţe! Aşa micuţul meu, ia lăptişor de la mămica… Simţea cu toată fiinţa ei desfătarea de a purta în trupul ei încă o viaţă.

Luni la rînd, l-a vegheat în căsuţa lui de carne. Luni la rînd, i-a vorbit. I-a cîntat mii de cîntece. De nenumărate ori s-a jucat cu el. Şi cu cît i se apropia sorocul, cu atît mai mare îi era bucuria. Într-atît, încît îi strălucea chipul. Îl mîngîia duios, pe deasupra rochiei, şi privea iar şi iar micuţa lui zestre. A cumpărat cel mai frumos pătuţ din piaţă şi l-a aşezat lîngă patul ei. L-a aranjat frumos, frumos. Şi oriunde s-ar fi aflat mama în casă, ar fi auzit plînsetul odorului său. Ce fericire!

* * *

Intră în luna a noua. Ajunse la mijlocul ei. De acum, se apropia luna a zecea. Au dus-o la clinică, pentru că se

împlinise sorocul. Termenul deja trecuse, dar nu dădea nici un semn de naştere. Sufletul i se înnegură. Doctorii erau din ce în ce mai neliniştiţi... Dar ce simţi mamoşul, cu mîinile sale pricepute? Copilul era aşezat invers, cu picioruşele înainte! Înspăimîntător! Dădu dispoziţie să se pregătească sala de operaţie.

– O să-i facem astă seară cezariană, şi apoi vom vedea ce se mai întîmplă, spuse acesta.

Vestea ajunse pînă la familia domnului Nisiotis, care era funcţionar al filialei centrale a Băncii Greciei. Om evlavios, acesta îl iubea mult pe Sfîntul Nectarie, într-atît încît îl privea ca pe un membru al familiei sale. Nu de puţine ori, el şi ai lui i-au simţit ajutorul.

– Doamna Vlahakis are necazuri, îi spuse domnul Nisiotis soţiei lui. Au s-o taie. Biata de ea... şi a făcut atît de mult bine...

– Doamne Sfinte! au exclamat soţia şi fiul său.

Domnul Nisiotis luă o iconiţă a Sfîntului Nectarie, o puse cu evlavie în buzunar, şi se îndreptă spre clinica unde se afla doamna Vahakis. O găsi foarte supărată. Biata femeie aflase ce se întîmpla în trupul ei şi deja parcă vedea aievea cuţitul deasupra ei. Tremura de frică, închipuindu-şi bisturiul intrîndu-i în carne şi tăind-o pînă în măruntaie... Şi dacă o să ajungă pînă la trupuşorul fraged al copilului şi o să-l rănească?!... O, Doamne, ce nenorocire! Sufletul îi ardea în chinuri asemenea cu cele ale iadului, însă în trup nu simţea nici o durere de naştere.

Aşa o găsi domnul Nisiotis cînd intră în salonul ei. Se apropie de ea, o salută, după care scoase cu evlavie din buzunar icoana Sfîntului Nectarie, pe care o luase de acasă, şi o aşeză pe noptieră.

– Mă doare! strigă femeia de îndată ce icoana atinse noptiera. Mă doare!

Domnul Nisiotis rămase ca trăsnit. Înțelesese! Îşi făcu cruce, după care se retrase din salon.

– Sfinte Nectarie... îngînă numai, tremurînd de emoție.

Imediat au dus-o pe femeie în sala de operație. Bisturiele luceau amenințătoare lîngă ea, dar nu a fost nevoie de ele. Peste puțină vreme, copilul se năştea normal. Uite-i căpşorul... uite-i şi fruntea micuță, năsucul, obrăjorii, gătuțul, pieptişorul, burtica şi picioruşele. Uite băiețelul! De îndată răsună în urechile mamei plînsetul copilaşului ei, care i se păru ca un imn de slava cîntat de mii de îngeri! Slava Ție Atotputernice Doamne!

Doctorul a urmărit mut de uimire minunea ce se petrecuse. Plin de emoție, ieşi apoi din sala de operație.

– Nu mă înşeală pe mine mîinile, domnule Nisiotis, spuse acesta. De mii de ori am întîlnit asemenea cazuri. Copilaşul era aşezat invers! Ceva s-a petrecut aici, în clinica mea!

Haideți cu mine, îi răspunse domnul Nisiotis.

Se duseră amîndoi în salonul proaspetei mame. Pe noptiera ei se afla icoana Sfîntului, care atît de mult iubeşte oamenii, încît rîu de minuni izvorăşte din mila lui cea mare. Amîndoi au privit îndelung icoana, fără să scoată o vorbă. Ce puteau oare să mai spună?...

Slăvit să fie Domnul întru sfinții Săi!

Polițistul

Domnul Alekos Lihnos era polițist. Binevoitor şi serviabil, dar şi cu un aer serios, dădea în fiecare dimineață dispoziții forțelor ce se aflau în subordinea sa. Era o bucurie să-l auzi vorbind. Avea o voce frumoasă şi cristalină.

Într-o zi, însă, parcă se simți o schimbare în vocea lui. Ceva ca o mică strînsoare parcă îl împiedica să vorbească. Pe zi ce trecea, gîtul i se închidea iar vocea i se auzea din ce în ce mai stins. Bietul om se nelinişti. Deja era ceva serios. Se duse la doctor, iar acesta îl examină şi-l trimise de urgență la Spitalul Crucii Roşii din Atena – ceva grav trebuie să-i fi găsit doctorul, ceva care depăşea mijloacele sale. Cînd a ajuns la spital, doctorul Ianovici i-a descoperit o tumoare la gît.

– Domnule Lihnos, trebuie sa va operăm, să scoatem tumoarea.

Operație de cancer la gît! Toată familia s-a tulburat. Vai, Doamne, operație de cancer la gît... Se strînseră cu toții acasă şi începură să se roage lui Dumnezeu, de la care de multe ori primiseră ajutor, după care au hotărît să meargă la un chirurg faimos care taie cancerul cu cuțitul Sfîntului Duh – la Sfîntul Nectarie. Pornră spre Pireu, de unde au luat vaporul ce mergea la Eghina. În două ore au ajuns la mănăstire. S-au dus şi s-au închinat la moaştele Sfîntului care îi privea blînd din icoană, după care au mers la Sfînta Liturghie. S-au rugat cu toții cu evlavie pentru ca Sfîntul Nectarie să dăruiască sănătate. După slujbă, se apropiară să sărute sfînta raclă. I-au deschis portița şi în acel moment de

la sfintele moaşte a ieşit ca o boare fină. S-au cutremurat de emoție.

– Minune! au strigat cei de față.

Era o minune. Sfîntul Nectarie era printre ei. S-au apropiat şi au sărutat sfînta raclă cu buze tremurînde. Apoi au plecat plini de emoție. O linişte sfîntă şi dulce le inundase sufletul şi trupul, le înfrumusețase chipul şi le făcuse mersul sprinten. Au ieşit din mănăstire şi au plecat spre port. Toate în jur şi înăuntrul lor erau frumoase. O adevărată închipuire a Raiului. Au intrat apoi în vapor care, ca o lebădă albă ce străpungea apele albastre, i-a dus înapoi la Pireu.

Şi cancerul? Unde-i cancerul? Nici urmă de el. Abia la Pireu emoția le-a slobozit limbile.

– Binecuvîntat să fie Domnul întru sfinții Lui! a spus atunci polițistul cu voce frumoasă, curată, cristalină, ca şi mai înainte. Tumoarea dispăruse. Cînd însă anume sau cum, numai Dumnezeu ştie.

În toată Şcoala de Ofițeri, unde să tot fi fost aliniați sub cerul liber trei-cinci sute se bărbați ca brazii, răsuna acum din nou vocea puternică şi impunătoare a polițistului, ca o voce de arhanghel:

– Atențiune! Privirea către răsărit! Descoperiți-vă capetele!

Vreți să-l ascultați vorbind şi dumneavoastră, iubiții mei cititori? Locuieşte pe strada Eghinis 81, Kipseli, Atena 811. Numărul său de telefon este 834 672.

Încă una din minunile fără de număr

Din firea mea, sînt un om paşnic, mereu mulţumit, vesel şi bine dispus. Mereu văd partea bună a lucrurilor. Cu alte cuvinte, sînt un om fericit. Însă o indispoziţie puternică, o lipsă de chef pentru orice, necazul şi tulburarea mă transformaseră de la o vreme în alt om. Devenisem ciudat, nu mai aveam loc nicăieri şi nimic nu-mi mai plăcea. Mă culcam şi mă trezeam tulburat, eu care o duceam mai înainte ca în sînul lui Avram. Nici copiii mei, pe care îi ador, nu mă mai mulţumeau. Înspăimîntător lucru!

În acest iad mă găseam cu mai bine de cinci ani în urmă. Imi lăsasem baltă şi biroul şi munca şi tot. Mă întunecasem la suflet. Somnul nu se mai prindea de mine. Doctorii nu mă ajutau cu nimic.

Într-o după-amiază, răul ajunse la culme. Eram foarte tulburat şi mă zvîrcoleam în pat.

– Ce-o să se aleagă de mine, Doamne? am strigat. Ai milă!

Şi atunci îmi veni o idee. Am sărit în picioare, am deschis dulapul, am luat sticluţa cu mir de la Sfîntul Nectarie şi m-am rugat din toate puterile mele, plîngînd ca un copil.

– Ai milă de mine, Sfinte Nectarie, ai milă de mine!

Într-un impuls aproape nefiresc, mi-am desfăcut nasturii de la bluza de pijama, mi-am dezgolit pieptul, care parcă era zdrobit de o piatră, şi mi-am făcut semnul crucii cu mirul, de sus pînă jos şi de la dreapta la stînga. Şi atunci, iubiţii mei, atunci piatra a dispărut fără urmă. Am tras adînc aer în piept, simţind o uşurare nemaivăzută. Am făcut cruce şi a doua şi a treia oară. Aceeaşi stare de bine. M-am liniştit

complet. Ai fi zis că m-ar fi atins o adiere dulce şi stropi răcoritori de apă mi-au luat greutatea din suflet.

– Îți mulțumesc Doamne, am spus din adîncul sufletului meu. Îți mulțumesc Sfinte Nectarie. Dă-mi acum şi un pic de somn. Şi m-am întins în pat. La rădăcinele firelor de păr simțeam acum o mînă sfîntă cum mă mîngîia blînd. Şi eram singur în cameră!

– Îți mulțumesc mult, foarte mult, Sfinte, am spus ridicînd capul şi zîmbind, după care am adormit. M-a cuprins somnul şi am visat că eram într-o biserică în sărbătoare şi acolo era multă lume evlavioasă. M-am trezit mulțumit şi m-am uitat la ceas. Dormisem două ore întregi!

– Încă un pic Sfinte, l-am rugat.

Eram însetat de somn şi de linişte. Imediat am adormit din nou. Cînd m-am trezit, era aproape seară. M-am sculat, m-am îmbrăcat şi m-am îndreptat spre birou. Ce frumoase mi se păreau acum toate în calea mea, in maşină, în piață, în birou, peste tot. Eram un alt om, un cu totul alt om! Aveam din nou sufletul şi cheful unui copil. Şi aşa sînt pînă astăzi, cinste şi închinăciune lui Dumnezeu şi Sfîntului Nectarie!

Mereu îi mulțumesc Sfîntului Nectarie, pe care îl iubesc şi îl cinstesc, şi mereu vorbesc despre el. Din această dragoste pe care i-o port, am scris această cărțulie mică, dar plină de adevăr şi de date exacte (deşi volume întregi se pot scrie despre minunile acestui sfînt). M-am străduit astfel să dăruiesc fraților mei o picătură, ca un crin binemirositor din grădinile binecuvîntate ale Raiului, doar o picătură a harului dumnezeiesc, o rază de lumină sfîntă şi binefăcătoare din soarele Sfintei Slave.

ANEXA 1

VINDECAREA MINUNATĂ A UNUI PARALIZAT: STAVROS KALKANDIS

Istoria ce urmează nu este o nuvelă scrisă bine, pe care a născocit-o fantezia unui visător, nici o poveste pentru copii mici şi nici o creaţie artificială care serveşte vreun scop dinainte stabilit. Este adevărată, istoria mea personală, istoria vieţii mele, a unei vieţi care, în decursul ei, a trecut prin multe stadii de suferinţă, prin multe lupte şi zbuciumuri sufleteşti, pînă cînd a ajuns să găsească adevăratul ei sens şi adevărata ei dezvoltare, care au condus-o aproape de Dumnezeu.

Războiul din 1940-41 m-a găsit tînăr, în vîrstă de 20 de ani, şi l-am servit în aviaţia de război. În aprilie 1941, în timpul misiunii, o schijă de obuz, lovindu-mă la ceafă, mi-a rupt măduva coloanei vertebrale şi mi-a provocat o hemoragie, avînd ca rezultat o uşoară paralizie a membrelor inferioare, adică paraplegie.

A venit după aceea ocupaţia germană şi, deoarece starea mea începuse să se amelioreze încet, încet, am plecat în Orientul Mijlociu ca ofiţer. Acolo am avut nenorocirea să mă lovesc din nou la ceafă, ceea ce a adus înrăutăţirea situaţie mele.

După ce s-a sfîrşit al doilea război mondial, patria m-a trimis în, aprilie 1947, în America. Îndată ce am ajuns

acolo, am solicitat o intervenție chirurgicală la coloana vertebrală. Dar, din salonul de operație am ieşit mai rău decît cum intrasem. Diagnosticul a fost: tetraplegie spasmatică, ceea ce însemna că atît mîinile cît şi picioarele urmau să paralizeze complet.

Am rămas în America pînă în 1951, cînd am revenit în Grecia. Aici am avut cîteva simptome de ameliorare, dar fără rezultate concrete. În 1957, sănătatea mea s-a agravat din nou şi am plecat pentru a adoua oară în Statele Unite ale Americii, de unde m-am întors în 1961 cu tetraplegie completă, aşa cum am amintit mai sus.

Din 1961 pînă în 1970, cînd m-am vindecat, am stat la Aşezămîntul Național de Recuperare a Invalizilor, în cartierul „Palaio Psihico”, fiind deja paralizat complet. De asemenea, în 1968 am vizitat din nou America pentru cîteva luni, iar în 1974 m-a invitat doctorul Rask pentru a mă examina şi a constata cu exactitate ce se întîmplase (adică în ce chip mă vindecasem).

Mi-e foarte greu să istorisesc în cîteva rînduri evenimentele ce s-au petrecut în atîția ani, referitor la evoluția stării mele şi la tulburarea sufletească care m-a însoțit în toți aceşti ani.

Îmi este greu să descriu în ordine cronologică mulțimea simțămintelor pe care le-am încercat: speranțe care veneau să mă ia pe aripile lor diafane şi deznădejdile care întunecau totul în jurul meu. Asemenea valurilor mării, care vin cu putere şi ne ridică sus pe spuma lor, apoi ne scufundă adînc, jos, tot astfel mă copleşeau diferitele simțăminte, purtîndu-mă încoace şi-ncolo, apoi lăsîndu-mă adînc scufundat în deznădejde.

Nu este posibil să descriu chinul pe care îl suferеam cînd o muscă mi se aşeza pe frunte şi nu puteam face nici cea mai mică mişcare pentru a o alunga, sau cînd

transpirația mi se rostogolea atît de supărător pe față și mă aflam în neputința de a-mi ridica mîna pentru a o șterge. De aceea, nu scriu pur și simplu istoria vieții mele, ci mă mărturisesc, dezvăluind astfel diferitele cute ale sufletului meu, întocmai cum veneau valurile vieții și mă băteau, ca să fie prezentate toate rănile pe care durerea le-a lucrat asupra lui și, mai mult decît atît, pentru a face evidentă schimbarea acestor răni în binecuvîntare, pace și bucurie, prin lucrarea Dumnezeiescului Har.

În vremea aceea, după operație, am cunoscut un mare om de știință, umanist, pe doctorul Howard Rask, profesor la Universitatea din New York, la catedra de Medicină-Fizică de recuperare a invalizilor, care, văzîndu-mă decepționat, pe un ton rugător mi-a zis: „Te rog, Stavros, roagă-te lui Dumnezeu. Roagă-te neîncetat! Fă-o, te rog, pentru mine, chiar dacă tu nu crezi în El...”

Am plecat tulburat, gîndindu-mă în sinea mea: „Ce ironie... Eu am venit în America pentru a mă vindeca, iar medicul american mă trimite la DUMNEZEU!” Seara, în patul meu, mă gîndeam și ziceam: „Dar de ce insistă atît de mult acest om să merg să-L găsesc pe Dumnezeu? Cine L-a văzut pe Dumnezeu? Cum voi putea intra în legătură cu El? Oare e ușor acest lucru?” Și încep să-mi cercetez și să-mi examinez gîndirea: „Cine este Dumnezeu?” Și ore în șir îmi chinuiam mintea cu astfel de întrebări, așteptînd un răspuns care, firește, n-a venit. Ceasuri întregi mă chinuiam cu aceste gînduri și îndoieli, încît, la sfîrșit, am suferit o zăpăceală, o inerție în gîndire.

Îndată ce mintea mea începea să cerceteze și să reflecteze asupra acestei teme, deodată se oprea și aștepta... Ce aștepta? Nu puteam să înțeleg. Și în timpul uneia din aceste opriri, o voce puternică a izbucnit dinlăuntrul meu:

„Doamne Dumnezeul meu, vreau să mă apropii de Tine, dar nu ştiu cum!” Am spus-o atît de tare, încît întreaga mea fiinţă a tresăltat şi toată puterea mi s-a concentrat în acest cuvînt: „VREAU”. Acest „VREAU” este un cuvînt mic, dar cu o semnificaţie foarte mare. Felul în care îl vom pronunţa are valoare: călduţ, cald sau fierbinte?

Trebuie să ne încredinţăm întreaga noastră voinţă în mîinile Atotputernicului Dumnezeu şi atunci El va acţiona ca Dumnezeu, în chip desăvîrşit, şi ne va dărui pacea Sa care ne va cuprinde întreaga noastră fiinţă. Aceasta aveam s-o înţeleg mult mai tîrziu.

Cînd m-am întors din America, m-am internat la Aşezămîntul de Recuperare a Invalizilor, în cartierul „Palaio Psihico”.

Printre altele, mă chinuia încă întrebarea: „Cum Îl voi găsi pe Dumnezeu?” Începusem deja să cred că acest „VREAU”, pe care I l-am adresat Ziditorului, îmi va aduce rezultatul mult rîvnit şi, pînă la urmă, Îl voi întilni pe Dumnezeu. Şi, într-adevăr, am văzut că Domnul – drept răspuns la rugăciunea mea – a făcut mulţi paşi spre mine, păcătosul şi nevrednicul.

Trecuseră suficiente zile de cînd venisem din America, cînd, într-o dimineaţă, în ziua de 30 mai 1961, îşi făcu apariţia la Aşezămînt un preot bătrîn, cu barba albă, un trimis al lui Dumnezeu, şi îl aud că întreabă: „Dragii mei, cine a venit în această perioadă din străinătate?” După ce i-au arătat patul meu, se apropie de mine şi mă întrebă: „Fiul meu, tu ai venit din străinătate?” „Da, părinte”, îi răspund. Iar el îmi întinde mîna. „Dar mîinile mele”, îi spun eu, „sînt paralizate. Nu pot să le ridic”. „Şi picioarele?” mă întrebă. „Şi picioarele sînt la fel”, îi zic. „Preamărit fie numele lui Dumnezeu!” zice. Eu îl priveam cu curiozitate. A început

atunci să mă întrebe cum am fost rănit, de unde sînt şi altele. Crezînd că mă întreabă din simplă curiozitate şi, întrucît voiam să înceteze acest interogatoriu, îi zic: „Părinte, pe cine căutați? Spuneți-mi ca să vă pot ajuta.” „Nu caut pe nimeni altcineva, fiule! Pentru tine am venit...” „Pentru mine? Dar, părinte”, îi zic, „dacă ați venit pentru mine, luați loc pe scaun şi spuneți-mi ce doriți”.

Într-adevăr, a luat loc şi mi-a zis: „Fiule, să fii fericit că te afli în acest loc...” L-am privit cu mirare şi i-am răspuns: „Cum să fiu fericit, părinte, cîtă vreme sînt invalid?...” Da, fiule, însă acum eşti aproape de Dumnezeu. Ai fost departe de El, dar fii încredințat că El te iubeşte. Şi ia aminte, să nu cîrteşti niciodată împotriva Lui, pentru că nu ştii ce ți-a rezervat pînă la sfîrşitul vieții tale. Întotdeauna să-ți îndrepți nădejdea către El.” „Eh, cuvinte părinteşti de mîngîiere”, îmi ziceam în sinea mea. Dar au fost cuvinte profetice care s-au adeverit după 10 ani.

Cînd s-a ridicat să plece, l-am întrebat: „Dar, părinte, nu-mi spui cine eşti?” „Da”, răspunse, „mă numesc Filotei Zervakos şi sînt starețul Mănăstirii Logovardas din Paros.” „Şi cine te-a trimis la mine?” îl întreb. A zîmbit cu modestie şi cu zîmbetul pe buze îmi spuse: „De orice vei avea nevoie, fiul meu, scrie-mi şi eu te voi ajuta”. M-a binecuvîntat, m-a salutat şi s-a întors să plece. „O ultimă întrebare, părinte!” îi strig. „Este greu să se apropie cineva de Dumnezeu?” „Ah, fiul meu, pe cît ți se pare de greu, pe atît e de uşor. E suficient s-o doreşti, să crezi şi să te rogi pentru asta. Mărturisirea şi Sfînta Împărtăşanie sînt prima treaptă. Sînt grele acestea, fiul meu?” „Dacă sînt numai acestea, este foarte uşor”, îi răspund. I-am mulțumit şi a plecat.

La cîteva luni după mărturisirea mea sinceră, l-am rugat pe părintele Filotei să mergem împreună la Sfîntul

Nectarie să ne rugăm, acesta întărindu-mă în suferința mea. Ne-am dus la Eghina şi, întrucît am urcat la biserica Sfîntului, a rostit Paraclisul, pe care l-am ascultat cu adîncă emoție şi pioşenie. Credeam că mă aflu în cer şi că Dumnezeu se aprorie de mine, iar acesta m-a făcut să simt o uşurare, ca ceva care a plecat şi care, pînă atunci, îmi îngreunase sufletul. După ce s-a treminat Paraclisul, aflîndu-mă încă în biserică, s-a apropiat de mine o doamnă şi m-a întrebat: „Cine era celălalt preot din biserică care a făcut paraclisul?" „Cine altul, părintele Filotei a fost", îi răspund. „Nu despre părintele Filotei vă întreb, ci despre celălalt", îmi spuse iarăşi. Şi, întrucît eu susțineam că am văzut doar pe părintele Filotei, iar doamna aceea insista că a luat parte la Paraclis şi alt preot, l-am întrebat pe părintele Filotei dacă, într-adevăr, a mai fost şi un alt preot. Iar el, adresîndu-se femeii, o întrebă: „L-ai văzut?" „Sigur că l-am văzut, părinte". „Ce făcea?", continuă părintele. „Binecuvînta", răspunse aceasta. „Sfîntul Nectarie a fost, fiul meu!" Ascultînd acestea cu uimire, îl întreb şi eu, la rîndul meu, pe părintele Filotei: „Sfinția voastră l-ați văzut, părinte?" „Sigur că l-am văzut"! îmi răspunse, „Şi mi-a vorbit despre tine". O nouă tulburare în sufletul meu, o nouă zguduire... Sufletul mi s-a umplut de o fericire deosebită, de o bucurie tainică pe care nu pot s-o explic în cuvinte.

Cînd m-am întors la Aşezămînt, nu mă mai preocupa invaliditatea mea, ci minunea. Omul, de cele mai multe ori, cere restabilirea sănătății trupeşti, în timp ce Dumnezeu, ca Atotştiutor, îi dăruieşte mîntuirea sufletului care este infinit mai prețioasă decît sănătatea trupului. Ca să ajungem la însănătoşirea trupească, este necesar ca, mai întîi, minunea să se întîmple înlăuntrul nostru. Adică, mai întîi trebuie să

ne lepădăm de omul cel vechi şi să ne îmbrăcăm în omul cel nou.

Din ziua aceea, am început să mă simt ca şi ceilalți oameni care sînt sănătoşi trupeşte. Simțeam că înlăuntrul meu se află o mare putere. Însă cînd am revenit la sanatoriu (Aşezămînt) şi am văzut din nou pe acei invalizi disperați, pe chipul cărora se putea citi sentimentul părăsirii şi uitării, cum îşi tîrau nefericirea unul lîngă celălalt, m-a cuprins o mîhnire inimaginabilă.

Ah! Cît aş mai vrea ca şi aceşti semeni ai mei îndurerați să încerce acea emoție şi tulburare pe care am simțit-o eu acolo, în Eghina, în biserica Sfîntului Nectarie!

După aceea, vizitele mele la Sfîntul Nectarie, la Eghina, au fost mai dese. Cînd cu părintele Filotei, cînd cu rudele mele. Devenise deja o necesitate vitală să vizitez mănăstirea şi să mă rog Sfîntului. De fiecare dată cînd îl vizitam, îi ceream să mijlocească la Domnul să-mi dăruiască nu sănătatea întreagă, ci doar o mînă, ca să pot alunga muştele şi țînțarii de pe frunte, care mă torturau atît de mult şi trebuia să-i rabd. După aceea, cînd reveneam la sanatoriu, mă simțeam foarte întărit sufleteşte. Însă, în timp ce sănătatea mea sufletească o ducea tot mai bine, cea trupească mi se tot înrăutățea.

În 1969, am suferit o tromboflebită. Am făcut o mică operație la călcîiul piciorului drept şi am stat un timp în ghips. Atunci a venit un telefon de la părintele duhovnic, întrebîndu-mă dacă voiam să mergem împreună la Eghina să ne rugăm Sfîntului. Cu toate că mă aflam în această situație, n-am pregetat o clipă să merg împreună cu el ca să mă rog. Credința în puterea rugăciunii prinsese deja rădăcini înlăuntrul ființei mele şi nimic nu mă putea împiedica să exploatez fiecare prilej.

Am mers împreună cu părintele Filotei, cu părintele Leontie, cu mama, cu fratele meu şi cu cei doi militari care mă ajutau. Era sărbătoarea Sfinților Părinți.

După ce ne-am împărtăşit cu toții în timpul Sfintei Liturghii, deodată mi-a venit o dorință puternică să mă închin la moaştele Sfîntului şi am rugat pe părintele Filotei să ceară stareței să sprijine sfintele moaşte pe picioarele mele paralizate. Ceream acest lucru pentru că niciodată nu m-am putut ridica de jos ca să mă închin la moaştele Sfîntului, din cauza unei fracturi în trupul meu (inflexibilitate)...

Atunci m-au ajutat băieții şi mi-am înălțat mîinile deasupra moaştelor. M-am zguduit. Tremuram tot. Am simțit că îmbrățişam Sfîntul întreg, iar nu o bucățică de moaşte... Şi, deodată, au ieşit dinlăuntrul meu aceste cuvinte spontane: „Sfinte, n-am venit să-ți cer nimic astăzi, ci am venit să mă ofer pe mine însumi, întreg, lui Hristos. Tu ştii ce trebuie să-mi dai. Dacă nu trebuie să-mi dai nimic, învredniceşte-mă să devin un ostaş al lui Hristos, încît să fiu un motiv ca numele Lui să fie preamărit în orice loc m-aş afla, drept sau invalid, şi arată-mi, Sfinte, că asculți rugăciunea mea, ca să mă întăresc în suferința mea."

Aceasta a fost toată rugăciunea. Am plecat mulțumit şi foarte liniştit. O pace imensă mi-a umplut sufletul. Eram sigur deja că minunea va veni, pot să spun că am aşteptat-o. Am aşteptat în fiecare clipă o mînă nevăzută care să mă ridice... Şi după 10 zile de la ultima mea închinare la Eghina, pe cînd mă pregăteam, ca în fiecare dimineață, ca să îmi fac exercițiile mele obişnuite, deodată am simțit că ceva s-a desprins inlăuntrul meu, ca şi cum eram legat şi fusesem eliberat de legături; şi, nu numai asta, dar am simțit nevoia să mă ridic eu singur. Am strigat atunci pe băieți, pe

infirmierul Dimitrie Shortsanitis şi şoferul Ioan Hatzakis, şi le-am spus: „Băieţi, ajutaţi-mă să încerc să mă ridic singur, fără proteze”. (În fiecare dimineaţă îmi puneau proteze mecanice speciale, ca să-mi întărească picioarele).

„Dar vei cădea!” îmi spun băieţii. „Nu!”, le răspund, „Mă voi ridica singur. Vreau doar să mă ajutaţi puţin.” Ezitau, dar pentru că vedeau că insist, m-au ridicat...

Şi... O, MINUNE!!!... Văd că stau drept şi genunchii mei nu se mai îndoaie ca altădată...Vreau după aceea să-mi deschid picioarele ca să umblu, însă, credeţi-mă, uitasem cum păşeşte omul. Cei de faţă mă priveau uluiţi şi-mi spun să-mi duc mai întîi un picior în faţă, apoi pe celălalt. Încerc şi văd că merge. Cu nici un chip nu pot să vă transpun în postura mea psihologică din acel moment şi să vă transmit zbuciumul meu sau să vă explic dorinţa şi puterea care mă împingeau să-mi mişc picioarele odată cu primii paşi, fără să mă tem că voi cădea şi mi le voi frînge.

Dar cine poate să descrie bucuria mea atunci cînd am văzut că m-am ridicat şi am şi păşit fără ajutor?! Aceasta vă las pe dumneavoastră să vi-o imaginaţi.

Cel dintîi gînd care mi-a venit în minte în clipa aceea a fost să-mi îndrept primii mei paşi spre bisericuţa Aşezămîntului şi să-i dedic Multmilostivului nostru Dumnezeu, în semn de recunoştinţă. Nu aveam nimic altceva ca să-I ofer. În continuare, am chemat pe medicii Aşezămîntului, Dimitrie Mouroulis şi Ioan Konstandakis, pe surorile infirmiere şi pe cei de la secţia de fizioterapie, Chrístos Christopoulos, Dimitrie Tsinganos, Gheorghe Anagnostakis, Panagiotis Bakouros etc, şi le-am pus întrebarea: „Credeţi că este posobil să umblu cîndva? Ştiu că am paralizie completă, atrofierea muşchilor şi mai multe

afecțiuni. Dar, în pofida tuturor acestora, aş vrea să-mi spuneți dacă voi putea să mă ridic vreodată.”

Luă cuvîntul doctorul Mouroulis, ortopedist, şi-mi spuse: „Noi ştim că eşti invalid trupeşte, nu şi intelectual. Prin urmare, întrucît îşi cunoşti situația, pentru ce ne întrebi? Nu, domnule Kalkandis, nu vei putea merge!” Atunci îi întreb şi pe ceilalți: „Dumneavoastră, domnule Kostandakis?” „Din nefericire, nu!” „Dvs, domnilor de la fizioterapie, doamnelor şi domnilor?” Toți au răspuns în sens negativ. „Însă eu, domnilor, vă spun sincer că pot să mă ridic, să stau drept şi să umblu.” Unul dintre ei mă întrebă: „Pe ce te bizui de spui toate acestea?” „Pe Dumnezeu şi numai pe El”, le răspund, „mă bizui pe dragostea lui Dumnezeu” „Te vei ridica acum?”am fost din nou întrebat. „Pentru dumneavoastră mă voi ridica mîine. Doresc să dedic primii mei paşi lui Dumnezeu”: Cu aceste cuvinte am plecat. Am spus băieților să nu spună nimănui nimic.

După prînz, am chemat pe toți bolnavii în biserică să vadă minunea şi acolo le-am comunicat că a venit timpul să umblu şi că trebuie să aibă credință fierbinte şi încredere totală în Dumnezeu, iar într-o zi anume, mai devreme sau mai tîrziu, va veni şi rîndul lor, deoarece Dumnezeu nu este asemenea oamenilor, să facă discriminare. „Nu sînt eu cel mai bun dintre dumneavoastră”, am continuat, „dar judecățile lui Dumnezeu sînt necercetate”.

Printre cei de față, soseşte la un moment dat părintele Thiseus, parohul Aşezămîntului, şi ne întreabă: „Ce se întîmplă fiilor, ce aşteptați?” „Părinte”, îi spun, „a sosit ceasul să umblu.” „Slavă Domnului!” îmi spuse el. „Astăzi este ajunul praznicului Sfinților doctori fără de arginți.” „Cu atît mai bine”, îi răspund. Apoi îmi dă şi sărut icoana Sfinților doctori fără de arginți. Mă apucă de brațe,

mă ridic şi încep să umblu drept prin bisericuță, cîntînd cu lacrimi în ochi: „Cine este DUMNEZEU mare ca Dumnezeul nostru...?” Ce clipă a fost aceasta...! Toți invalizii au început să plîngă şi să strige cu putere: „Şi noi, Doamne, vrem să umblăm astfel, ajută-ne!” A fost ceva cutremurător, care nu poate fi descris. Cu cîtă putere sufletească, toți împreună, plîngînd, am făcut paraclis şi am preamărit pe Domnul cerului şi al pămîntului...

După cum vă dați seama, după aceea, cei care m-au văzut, au rămas fără glas. Şi acum, cei care stau încă departe de Dumnezeu, bizuindu-se doar pe opiniile lor ştiințifice, cînd mă văd cum umblu, cum mişc mîinile, cum conduc maşina şi cum fac canotaj, toți aceştia rămîn uluiți, ridicînd din umeri.

Aş vrea să vă aduc la cunoştință factorii care m-au ajutat să mă ridic: credința mea în Dumnezeu – tovarăşul plin de afecțiune al omului, durerea, iubirea lucrătoare prin fapte şi rugăciunile duhovnicului meu, părintele Filotei, şi ale mamei mele.

Mare este slava Ta, Doamne, că ne trimiți durerea şi suferința pentru a ne călăuzi pe drumul cel bun... Ce mare binefacere mi-a adus durerea în toți aceşti ani cît am avut-o tovarăşă. Dacă nu aveam această durere, nu m-aş fi întors la Dumnezeu. Omul cel vechi îmi copleşise sufletul, cu tot ce aveam în mine. Dar, Atotbunul Dumnezeu, cu iubirea Sa nemărginită, a trimis această mare suferință care m-a ajutat să găsesc adevăratul sens al vieții, sens pe care în uitasem cu desăvîrşire. Iată marea semnificație a durerii. Fericiți cei ce o suportă cu răbdare, căci vor afla LUMINA care este HRISTOS.

Hristos se află totdeauna aproape de noi, lîngă noi, gata să ne ajute. Este suficient să-L chemăm.

Numai Hristos este Lumina lumii, Adevărul şi Viaţa. Domnul ne avertizează: „În lume necazuri veţi avea, dar, îndrăzniţi, Eu am biruit lumea”.

Necazul de tot felul, boala, sărăcia, marginalizarea sensibilizează inima, îndemnînd-o spre rugăciune. Ne conduc spre pocăinţă şi spre mărturisirea păcatelor, pun la încercare răbdarea şi dragostea şi-l ajută pe om să progreseze din punct de vedere moral şi duhovnicesc.

* * *

Mai tîrziu, pe data de 12 decembrie 1971, părintele Filotei scria printre altele şi cele ce urmează: „Minunea vindecării absolute a domnului Stavros Kalkandis se datorează, desigur, Sfîntului Nectarie Taumaturgul, dar şi credinţei bolnavului. Dacă acesta nu credea şi nu se înfăţişa cu credinţă la Taina Mărturisirii, nu s-ar fi vindecat sufleteşte. Şi iarăşi, dacă nu se prezenta cu credinţă la sfintele moaşte ale Sfîntului, cerînd tămăduire, nu s-ar fi vindecat, ci ar fi rămas şi pe mai departe paralizat, ar fi murit nevindecat şi nu s-ar fi mîntuit, „căci fără credinţă este nu neputinţă să se mîntuiască cineva”, spune marele Apostol Pavel.

Această minune a uluit pe toţi cei care il ştiau înainte paralizat, iar acum îl vedeau sănătos. A uluit pe mulţi care auziseră despre ea, chiar şi pe medici, care considerau boala incurabilă, necunoscînd şi necrezînd că „cele ce sînt cu neputinţă la oameni sînt cu putinţă la Dumnezeu” şi că „unde vrea Dumnezeu se biruieşte rînduiala firii”. Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi şi întru Sfinţii de pe pămînt s-a preamărit Domnul.

Minunile urmează credinței. Cînd Domnul nostru Iisus Hristos a trimis pe ucenicii săi în lume, le-a zis: „Mergeți în toată lumea şi propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mîntui, iar cel ce nu va crede se va osîndi. Iar celor ce vor crede, aceste semne le vor urma: în numele meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mînă şi, chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma; peste cei bolnavi îşi vor pune mîinile şi se vor face sănătoşi” (Marcu 16, 15-18).

Să asculte cei puțin credincioşi şi să părăsească puțina lor credință, cei necredincioşi să-şi părăsească necredința, iar cei neevlavioşi, lipsa de evlavie. Să asculte medicii şi să afle că bolile, dacă nu le poate vindeca medicina, ştiința, cunoaşterea, înțelepciunea sau tehnica, le vindecă credința fierbinte şi desăvîrşită în Dumnezeu. Să asculte şi să creadă că „cele ce la oameni sînt cu neputință, la Dumnezeu sînt cu putință” şi „unde voieşte Dumnezeu, se biruie rînduiala firii”.

Ca părinte duhovnic, consider că este de datoria mea ca, aşa cum l-am îndrumat pe cel bolnav de paralizie – şi care m-a ascultat cu supunere, s-a pocăit, s-a mărturisit, a crezut şi s-a vindecat sufleteşte şi trupeşte, tot astfel şi pe voi, ca fii ai mei duhovniceşti, vă rog, vă implor şi vă avertizez să vă grăbiți a vă găsi un duhovnic şi să vă mărturisiți păcatele cu zdrobire de inimă, cu smerenie şi cu cucernicie.

Pocăiți-vă şi credeți în adevăratul Dumnezeu, luînd exemplul celui bolnav de paralizie. Şi vă informez că numai prin credință, pocăință şi mărturisirea păcatelor vă veți mîntui şi vă veți învrednici de Împărăția Cerurilor.

Cîți sînteți credincioşi şi lipsiți de evlavie, fie că sînteți intelectuali, avocați, doctori, ofițeri sau politicieni,

îngrijiți-vă să credeți înainte de a veni moartea, căci va veni ceasul cînd nu veți mai avea în cine nădăjdui; şi faceți roade vrednice de pocăință cît timp este ziuă, înainte să vă ajungă sfîrşitul, căci, dacă vă va găsi moartea în necredință, e-adevărat că veți crede atunci şi vă veți pocăi, dar va fi prea tîrziu, întrucît în iad nu există pocăință.

Ca să vă uşurez calea spre pocăință, spre credință şi mîntuire, vă îndemn pe toți să vă procurați NOUL TESTAMENT. Să nu vă pară rău să dați cîțiva lei, deoarece, dacă veți cumpăra un Nou Testament şi îl veți citi, rugîndu-vă, şi veți crede în ceea ce scrie şi le veți pune în aplicare, adică le veți săvîrşi, atunci, cu siguranță, veți cîştiga RAIUL. Gîndiți-vă că puteți cumpăra Raiul cu cîțiva lei şi vă veți mîntui sufletele, care valorează mai mult decît întreaga lume. Veți cîştiga Împărăția Cerurilor de care nădăjduim să ne învrednicim cu toții, cu harul, cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Domnului şi Dumnezeului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioarei Maria, ale cinstitului, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan, ale sfinților, slăviților şi întru tot lăudaților Apostoli, ale sfinților, măriților şi bunilor biruitori mucenici, mărturisitori şi ierarhi, ale Sfîntului părintelui nostru Nectarie şi ale tuturor sfinților. AMIN.

Părintele Filotei Zervakos

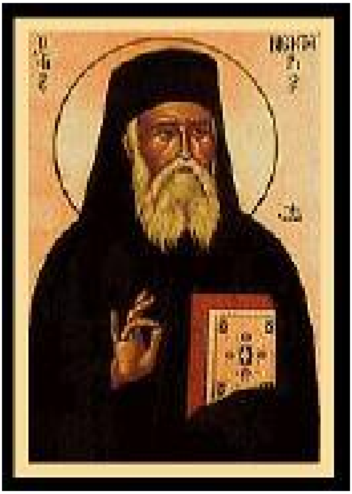
Epilog

Înscriindu-se pe lista celor miluiți de Domnul, despre care Sfînta Scriptură şi Sfînta Tradiție ne dau suficiente mărturii, domnul Stavros Kalkandis (actualmente trăitor în oraşul Atena, Grecia) a devenit un zelos apostol al zilelor noastre, mărturisind, cu toată puterea cuvîntului său, binele pe care i l-a făcut Dumnezeu, aidoma tuturor celor tămăduiți de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos care, nedînd ascultare poruncii Sale de „a nu spune nimic” (Marcu 9, 44), mai vîrtos au povestit cele întîmplate. Scos prin mila lui Dumnezeu din bezna necredinței, a înțeles că nu se cuvine a pune sub obroc lumina dobîndită, ci, dimpotrivă, cît mai desluşit şi mai cu tărie, să mărturisească tuturor harul coborît asupră-i, ce l-a vindecat de boala sa gravă, care, după ştiința omenească, era considerată „incurabilă”. Minunea săvîrşită cu domnul Stavros Kalkandis, prin mijlocirea Sfîntului Nectarie din Eghina, ne încredințează pe toți că Multmilostivul nostru Dumnezeu pururea cercetează şi miluieşte pe cei ce-L caută cu credință.

Fie ca citirea acestei istorisiri minunate să sporească credința, nădejdea şi iubirea noastră pentru Dumnezeu şi pentru oameni. Amin.

ANEXA 2

ACATISTUL
Sfîntului Nectarie Taumaturgul
9 NOIEMBRIE

Condacul 1

Pe steaua cea nouă şi strălucitoare a Ortodoxiei, pe cel ce este al Bisericii nou zid de apărare, cu bucurie în inimi să îl lăudam. Căci slăvit fiind de lucrarea Duhului, izvorăşte tămăduiri şi har bogat. Pentru aceea îi strigăm: Bucură-te, Părinte Nectarie!

Icosul 1

În lume ai trăit arhiereule a lui Hristos, Nectarie, dar ducînd viaţă neprihănită, ai fost om purtător al bucuriilor celor cereşti, ca unul care te-ai arătat drept, cuvios, de Dumnezeu inspirat şi în toate dăruit. Pentru aceasta şi de la noi auzi unele ca acestea:
Bucură-te, cel prin care se înalţă cei credincioşi,
Bucură-te, cel prin care sînt risipiţi cei duşmănoşi,
Bucură-te, vas aurit al înţelepciunii,
Bucură-te, cel prin care se învinge răutatea lumii,
Bucură-te, locaş al sfinţeniei şi al lucrării cereşti,
Bucură-te, carte dumnezeiască a noii cetaţi îngereşti,
Bucură-te, cel care pe deplin sfînt te-ai arătat,
Bucură-te, cel care de cele materiale te-ai lepădat,
Bucură-te, a credinţei răsplată strălucitoare,
Bucură-te, mijlocitor al harului cucernic şi tare,
Bucură-te, cel prin care Biserica se slăveşte,
Bucură-te, cel prin care insula Eghina se veseleşte,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 2-lea

Înţelepciune avînd, Cuvioase, încă din tinereţe ţi-ai luminat sufletul cu raza cea dumnezeiască şi ai urmat strălucirii poruncilor celor sfinte. De aceea, în virtuţi înaintînd, de mic copil ai cîntat lui Hristos: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Mergînd în oraşul Sfîntului Constantin, te-ai arătat îndrumător cu frică de Dumnezeu, şi, hrănindu-te din înțelepciunea cea dumnezeiască, pe cele sfinte le-ai cercetat şi le-ai apărat. De aceea, cei pe care cu cuvîntul tău i-ai umplut de bucurie sfîntă îți strigă astăzi unele ca acestea:

Bucură-te, viță a veşniciei,
Bucură-te, nectar al ambroziei,
Bucură-te, că de Mîntuitorul ne-ai fost trimis vindecător luminat,
Bucură-te, că Părinților celor din vechime ai urmat,
Bucură-te, piatra cea nouă a zidirii cugetătoare,
Bucură-te, cunună nou împletită a Bisericii drept măritoare,
Bucură-te, cel ce te-ai arătat ca un trandafir proaspăt înflorit,
Bucură-te, cel ce de la Dumnezeu ai fost dăruit,
Bucură-te, steaua cea nouă a credinței poporului,
Bucură-te, cel ce străluceşti în slava Creatorului,
Bucură-te, bunule chivernisitor al poruncilor cereşti,
Bucură-te, chip al slăvitelor virtuți îngereşti,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 3-lea

Slăvita înțelepciune ai căutat-o şi ți-ai dorit-o din tinerețile tale şi pe Hristos l-ai rugat cu lacrimi fierbinți ca să te împodobească cu înalta ei frumusețe. De aceea, Nectarie, cu credință şi plecăciune strigi către Domnul: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Sufletul tău s-a bucurat, ca mai demult al marilor Parinți Vasile şi Grigorie, căci te-ai dus la Atena să dobîndeşti învățătura cea folositoare. Pentru aceea, cu bucurie îți cîntăm şi noi unele ca acestea:
Bucură-te, fiu al luminii celei cereşti,
Bucură-te, vlăstar al evlaviei celei îngereşti,
Bucură-te, cel ce ai fugit de amăgirile lumeşti,
Bucură-te, că cele spre îndumnezeire n-ai încetat să doreşti,
Bucură-te, minte purtătoare de Dumnezeu, plină de înțelesuri divine,
Bucură-te, cărbune al dumnezeiescului Duh, focul aprins al cugetării creştine,
Bucură-te, cel ce viață fară de pată ai trăit,
Bucură-te, cel ce înşelăciunea lui Veliar ai zdrobit,
Bucură-te, cel ce ai deschis uşa sufletului spre iubirea lui Hristos,
Bucură-te, cel în care a înflorit săvîrşirea binelui luminos,
Bucură-te, cel care eşti sprijin tare al celor credincioşi,
Bucură-te, săgeata de mult plîns al celor duşmănoşi,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 4-lea

Avînd în tine rîvna dumnezeiască a Cuvioşilor Părinți, fără încetare ți-ai dorit viața cea îngerească. De aceea, ai intrat cu bucurie în Hios în cerescul cin monahal şi pe vrăşmaşul l-ai lăsat păgubit, cîntînd neîncetat: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Strigat-ai către Arhiereul Cel dintru înălțime din toată inima ta, iar El a auzit rugăciunea ta. De aceea, degrabă a liniştit apele mării şi furtuna a potolit. Văzînd acestea, cei care prin rugăciunile tale au fost salvați îți cîntă cu mulțumire unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce de la Dumnezeu ne-ai fost trimis vindecător,
Bucură-te, izvor nesecat al minunilor,
Bucură-te, al Bisericii astru cel nou prealuminat,
Bucură-te, că în rîndul Tuturor Sfinților ai intrat,
Bucură-te, vas neprețuit al darurilor cereşti,
Bucură-te, grădină înflorită a fericitelor virtuți îngereşti,
Bucură-te, cel ce furtuna mării o linişteşti,
Bucură-te, că strigătul hulitorilor îl potoleşti,
Bucură-te, noule ales al lui Hristos,
Bucură-te, al virtuților grădinar cuvios,
Bucură-te, iubitorule de viața duhovnicească,
Bucură-te, cel ce ai fost răsplătit cu bucuria cerească,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 5-lea

La fel ca Sfinții de demult, în aceste vremuri de pe urmă te-ai arătat Ierarh Sfînt şi vrednic de cinstire. Căci viața ți-ai petrecut în acelaşi chip cu ei şi ai săvîrşit minuni, izbăvindu-i din necazuri pe cei care strigă: Aliluia!

Icosul al 5-lea

În țara Egiptului, ca păstor al Pentapolisului, te-ai arătat cu adevărat Arhiereu întelept, ales şi luminat de Dumnezeu, alergînd spre învățătura lui Hristos precum odinioară Pavel. De aceea, şi cei credincioşi, cunoscînd virtuțile tale, cu glas de bucurie strigă unele ca acestea:
Bucură-te, a cetății mărire,
Bucură-te, a evlaviei fire,
Bucură-te, cel asemenea Cuvioşilor pustiei,
Bucură-te, podoaba cea nouă a preoției,
Bucură-te, vas al blîndeții şi tezaurul iubirii,
Bucură-te, dătătorul păcii şi izvorîtorul milei,
Bucură-te, că Bisericii te-ai arătat strălucitor,
Bucură-te, că celor cuvioşi te arăți îndrumător,
Bucură-te, chip al trăirii celei neprihănite,
Bucură-te, candelă a dumnezeirii primite,
Bucură-te, că Arhiereu desăvîrşit celor înalte slujeşti,
Bucură-te, cuvîntător neîntrecut al celor dumnezeieşti,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 6-lea

Văzut-au creştinii din toată Biserica Egiptului că eşti un adevărat păstor al Evangheliei. Pentru aceea, mulțimile credincioşilor ce ascultau cuvîntul învățăturii tale gîndeau că au dobîndit un nou Sfînt Părinte ce cu putere învață. Şi, împreună cu tine, nu încetau să strige Domnului: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Mai apoi, Cuvioase, ai strălucit şi în pămînt elen asemenea unui nou Apostol, luminînd inimile credincioşilor cu focul sfintelor învățături şi cu razele vieții tale. Pentru aceasta, fiind şi noi luminați de strălucirea ta, îți strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, luminător al Bisericii Domnului,
Bucură-te, trîmbița cea tare a adevărului,
Bucură-te, cel ce ai avut rîvna Apostolilor,
Bucură-te, izvorul harului şi al vindecărilor,
Bucură-te, retor îndumnezeit al cuvintelor vieții,
Bucură-te, că pline de har sînt omiliile tale, înțeleptule al cetății,
Bucură-te, cel ce curăți sufletele de robia patimilor,
Bucură-te, că potoleşti pornirile inimilor,
Bucură-te, mare învățător al credincioşilor,
Bucură-te, ascet tare, lui Hristos următor,
Bucură-te, că multe ispite ai îndurat,
Bucură-te, că sufletele spre Hristos le-ai îndreptat,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 7-lea

Mare între Ierarhi şi înțelept între învățători, dar şi smerit ascet al lui Hristos n-ai încetat a fi, Cuvioase. Pentru aceea, ai fost chemat să fii părinte duhovnicesc al celor ce se pregăteau pentru slujirea preoțească. Cu ei împreună te slăvim şi strigăm: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Căii dumnezeieşti şi norului duhovnicesc ai urmat, cela ce esti nectar al dreptății şi fruct de viață sfîntă, iar pe noi, la vreme de strîmtoare, neîncetat ne-ai izbăvit. Pentru aceasta, sufletele noastre se bucură cînd îți cîntă ție unele ca acestea:

Bucură-te, cărare a bucuriei,
Bucură-te, adiere a veşniciei,
Bucură-te, cel ce izvorăşti apele harului,
Bucură-te, cel ce ai pecetluit gura balaurului,
Bucură-te, primăvara sfințeniei ce alungi iarna din gînd,
Bucură-te, strălucire ce luminezi întunericul cel adînc,
Bucură-te, cel ce încurci gîndurile celor păcătoşi,
Bucură-te, cel ce bucuri inima celor credincioşi,
Bucură-te, sprijin al dreptmăritorilor,
Bucură-te, nimicitorul ereziilor,
Bucură-te, căderea defăimătorilor,
Bucură-te, vindecătorul bolnavilor,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 8-lea

Din mila ta cea mare, Părinte, izvorăsc minuni nemaivăzute care ridică pe cei ce se află în durere. De aceea, fără încetare soseşte la Sfînta ta Mănăstire mulțime de lume cerînd vindecare şi izbăvire din boli şi cîntîndu-ți ne-ncetat: Aliluia!

Icosul al 8-lea

În insula Eghina, Sfinte, Mănăstirea ta este liman izbăvitor. Aici, sufletele monahiilor le-ai condus duhovniceşte spre mîntuire şi le-ai îndreptat spre Hristos cu înțelepciune. Pentru acestea, neîncetat se vor ruga către tine zicînd:
Bucură-te, a minții sfîntă lucrare,
Bucură-te, ocean de răbdare,
Bucură-te, chip viu al smereniei,
Bucură-te, tezaur sfînt al curăției,
Bucură-te, candelă a purității și chivot al nepătimirii,
Bucură-te, locaş al virtuților și sanctuar al cumpătării,
Bucură-te, că spre Dumnezeu conduci Mănăstirea ta,
Bucură-te, că toată puterea și rîvna ți-ai pus pentru ea,
Bucură-te, al Eghinei strălucit veghetor,
Bucură-te, că degrab' credincioşilor le dai ajutor,
Bucură-te, că pe mulți din pericole i-ai salvat,
Bucură-te, că pe amăgitorul în prăpastia cea adîncă l-ai aruncat,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 9-lea

Sfintele tale Moaşte sînt pline de har sfînt şi de miros de bună mireasmă duhovnicească. Mirul ce izvorăşte din ele bine-înmiresmează nu doar Sfînta ta Mănăstire, ci şi întreaga insulă a Eghinei, sfințindu-i pe aceia care nu încetează a striga către tine: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Izvorîtoare de har şi de bogate daruri cereşti sînt Sfintele tale Moaşte. Prin ele mulțime de bolnavi sînt vindecati şi cei slăbănogi sînt îndreptați. De aceea, şi noi, împreună cu dînşii, strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, scăldătoarea vindecărilor,
Bucură-te, dezlegarea suferințelor,
Bucură-te, cel ce degrabă alergi în ajutor,
Bucură-te, că în vis sau în chip tainic te arăți tuturor,
Bucură-te, fîntînă ce părintească iubire izvorăşti,
Bucură-te, liman al bucuriei sufleteşti,
Bucură-te, că de îngrozitorul cancer pe mulți ai vindecat,
Bucură-te, că demonilor rană de mult plîns ai dat,
Bucură-te, cel ce vanitatea înțelepciunii lumeşti ai îngenunchiat,
Bucură-te, că în chip minunat pe credincioşi i-ai ajutat,
Bucură-te, podoabă de mult preț a Ierarhilor,
Bucură-te, cel ce luminezi mintea neştiutorilor,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 10-lea

Toți credincioşii care s-au îndulcit din hrana binefacerilor tale te numesc ajutor şi acoperitor. Căci dintre cei ce te-au chemat cu credință, niciunul nu a rămas nemîngîiat de harul tau. De aceea, toți cu bucurie cîntă: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Vestea minunilor tale, purtătorule de Dumnezeu, s-a răspîndit pretutindeni. Iar tu şi pe cei de departe degrabă i-ai ajutat şi din pericole sau din necazuri i-ai salvat. De aceea, către tine aleargă zicînd:
Bucură-te, că Mare ai fost numit între Părinți,
Bucură-te, că loc de cinste ai între Sfinți,
Bucură-te, că la fel cu cei de demult esti lăudat,
Bucură-te, că între Sfinții Părinți ai fost încununat,
Bucură-te, triumf al credinței şi zid de apărare creştinilor,
Bucură-te, izvor al harului, ruşinarea necredincioşilor,
Bucură-te, cel ce ne descoperi slava adevărului,
Bucură-te, cel ce pecetluieşti gura păcătosului,
Bucură-te, bucuria şi puterea credincioşilor,
Bucură-te, sprijinul şi întărirea sufletelor,
Bucură-te, cel prin care Hristos se slăveşte,
Bucură-te, cel prin care diavolul se stîrpeşte,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 11-lea

Noi, cei izbăviți sub acoperămîntul tău, Părinte, îți înălțăm imnuri nenumărate de mulțumire. Căci degrabă ai venit în toate necazurile noastre să ne alungi tristețea. De aceea, cu ajutorul tău, Îl slăvim pe Hristos strigînd: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Cu flăcările minunilor tale ai ars zelul demonilor şi ai venit cu osîrdie în ajutorul credincioşilor. De suferințe grele fiind ei cuprinşi, le-ai stins durerea lor şi i-ai vindecat de multime de boli. Pentru aceea, cu evlavie rostesc unele ca acestea:

Bucură-te, vindecătorul bolnavilor,
Bucură-te, spaima demonilor,
Bucură-te, că pe cei chinuiți de friguri i-ai vindecat,
Bucură-te, că pe slăbănogi i-ai îndreptat,
Bucură-te, cel ce ai înmulțit apa fîntînii secate,
Bucură-te, că ai binecuvîntat Eghina cu rugăciuni neîncetate,
Bucură-te, că prin tine mila lui Dumnezeu se arată,
Bucură-te, cel ce seceta ai oprit şi ai dat ploaie bogată,
Bucură-te, izvorul harului nesecat,
Bucură-te, stea care pe toți i-ai luminat,
Bucură-te, cel ce al Mănăstirii iscusit duhovnic te-ai arătat,
Bucură-te, că de la monahii imnuri auzi neîncetat,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 12-lea

Prin Sfintele tale Moaşte, Părinte, se revarsă cu bogație harul Mîngîietorului, care asemenea unui izvor nesecat adapă sufletele chinuite şi vindecă bolile trupeşti ale celor ce strigă neîncetat către Domnul: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Priveşte dintru înălţime şi înspre noi păcătoşii, cînd împreună cu Cetele Îngereşti cînţi imnul Treimii Celei Întreit Sfinte, şi cu milostivirea ta cea mare nu înceta să ne ajuţi pe noi, care cu credinţă strigăm către tine unele ca acestea:
Bucură-te, fiu al Silivriei,
Bucură-te, slava Bisericii,
Bucură-te, mîndria Eghinei,
Bucură-te, păzitorul Eladei,
Bucură-te, chip şi model de cucernic Ierarh,
Bucură-te, pavăză şi scăpare pentru orice monah,
Bucură-te, Luceafărul cel nou al Bisericii,
Bucură-te, darul prin care se întăresc cucernicii,
Bucură-te, cel prin care patimile se curăţesc,
Bucură-te, că prin tine pe Dumnezeu Îl slăvesc,
Bucură-te, apărător neobosit al credincioşilor,
Bucură-te, grabnic mijlocitor către Creator,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 13-lea

O, Preabunule Părinte, luminătorul Ortodocşilor, Ierarhule al lui Hristos, Nectarie! Stînd în faţa Tronului lui Dumnezeu, roagă-te neîncetat pentru iertarea păcatelor noastre şi pentru întoarcerea noastră spre înfierea harului. Căci neîncetat către Mîntuitorul strigăm: Aliluia!
Acest condac se rosteşte de trei ori. Apoi se zice iarăşi Icosul 1 (În lume ai trăit arhiereule a lui Hristos...) *şi* Condacul 1 (Pe steaua cea nouă şi strălucitoare...) *şi se face otpustul.*

Sfântul Nectarie – sfântul iubirii

de

Iosif D. Agapitos

****

****

APOLOGETICUM

2003

****